

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

duben 2021 / ročník XXXI

PAŠKÁL

Křesťan a očkování
proti onemocnění
COVID-19

NEPOMUK 2021:
Program oslav

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Jacques Philippe

Čas pro Boha: O vnitřní modlitbě

Je radostné vidět, kolik lidí dnes žije po Bohu. Mnozí křesťané touží po hlubokém modlitebním životě, chtějí se „věnovat se modlitbě“. Narážejí však na překážky, které jim brání na tuto cestu vykročit, ale hlavně na ní vytrvat. Je to obrovská škoda, neboť právě vytrvalost v modlitbě je tou úzkou branou vedoucí do Božího království, na tom se shodují všichni svatí. Kniha vychází v novém překladu.

brož., 135 s., 159 Kč

Silvano Fausti

Skutky apoštolů 1 a 2

Vrcholné dílo známého italského biblisty. Autor vede svými komentáři čtenáře k zamyšlení nad jednotlivými pasážemi Skutků apoštolů rozjímavým způsobem.

1. díl (kap. 1–12): váz., 640 s., 595 Kč

2. díl (kap. 13–28): váz., 518 s., 495 Kč

Ermes Ronchi

Klíčové otázky evangelia

Meditace pronesené při duchovních cvičeních pro papeže Františka a římskou kurii. Papež o nich řekl, že „Ježíšova slova, o nichž jsme rozjímali, nám ukázala cestu, která vede k přilnutí k Bohu, abychom mu pomohli vtělovat se do tohoto světa“.

váz., 184 s., 249 Kč

Papež František – Gianni Valente

Všichni jsme misionáři

Rozhovor s papežem Františkem na téma misijního rozměru církve volně navazuje na encykliku Evangelii gaudium z roku 2013. Tentokrát papež hovoří velice osobním tónem a používá mnohé příklady a zkušenosti z vlastního života. Jde mu o to, abychom nezapomněli, že každý máme ve světě své jedinečné poslání, přičemž „bez něho nemůžeme dělat nic“ (srov. Jan 15,5). Misijní poslání křesťanů se nezakládá na lidské výmluvnosti ani na strategiích a metodách, ale na „síle přitažlivosti“, již působí živý Kristus v srdcích lidí: kéž by tak mohl volně působit i skrze každého z nás.

brož., 80 s., 135 Kč

Papež František

Modlitba Otčenáš

Kniha obsahuje cyklus katechezí na téma modlitby Otčenáš. Papež František se neustále vrací k zásadní skutečnosti, že jsme v Kristu synové a dcery Otce, který nás nesmírně miluje; odtud pramení i synovská důvěra a smélost, s níž se obracíme k našemu Otci na nebesích. A právě ve světle této víry, která je především vztahem, se nám modlitba Páně rozzáří všemi barvami.

brož., 80 s., 135 Kč

Obsah

Editorial	3
Slovo starosty	3
Paškál	4
Minutěnka – myšlenky pro věřící na každý den	5
Křesťan a očkování proti onemocnění COVID-19	6
Požehnaný ležák přinesl charitu 220 tisíc korun	8
Misie v Maraire v nelehkých počátcích	9
Začala oprava křížové cesty v Římově	10
Personalie	11
Slovo života pro děti	12
NEPOMUK 2021 – program oslav	14
Posláním kaplana je umět naslouchat	16
Příběh jednoho dopisu z prosince 1935 a spišský biskup Ján Vojtaššák	18
Postní duchovní obnova online	19
Umělecké předměty našich farností v Alšově Jihočeské galerii	20
Některé akce v postní době	21
Netradiční Tříkrálová sbírka přinesla přes 3,7 milionu korun. Děkujeme!	22
Rok 2021 ve znamení tří jubileí	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 12. 4. 2021

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Velikonoční vigilie v kostele sv. Markéty ve Strakoncích (12. 4. 2020);

Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Editorial

Milí čtenáři diecézního časopisu Setkání, milí přátelé.

Žijeme v době médií, která na nás každodenně doslova chrlí množství informací a poselství. To má za následek, že na jedné straně jsme ponořeni do záplavy hluku slov a barev obrazů, a na druhé straně se nevyhnutně bráníme proti přetížení těmito vlivy tak, že si jich nevšímáme a zastavíme se jen u té informace, která se nám z nějakého důvodu zdá pozoruhodná.

Co je z tohoto množství informací z hlediska důležitosti a významu pro každého člověka na této planetě nejdůležitější událostí? Každý z nás je konfrontován s konečností našeho života, se smrtí – zvláště teď v době pandemie – a s otázkou, zda je něco za branou smrti a jestliže ano, pak co to je.

Velikonoční událost Ježíše Krista, jeho smrt a zmrtvýchvstání přináší světlo na tento všelidský problém. Nemělo by se stát to, že bychom se seznámili se vším, co se stalo v daném čase, ale máme se ptát, co to znamená pro nás, zvláště pro mne osobně. Vždyť od toho, co je naše smrt a co bude po ní, závisí také prožívání a smysl našeho současného života.

„Byl jsem mrtev, a hle – žiji na věky věků“ (Zjev1,18), prohlašuje Kristus vítězoslavně. Tím se náš život od základů mění. Ježíš ale nevstává z mrtvých pouze sám pro sebe – přitahuje k sobě všechny, kdo v Něho věří.

Věřit v Pánovo zmrtvýchvstání, znamená věřit ve vlastní vzkříšení – a ne někdy v budoucnu, až nadejde soudný den, ale ve vzkříšení, které se už uskutečnilo!

Vírou a křtem jsme jednou pro vždy zemřeli hříchu. Obdrželi jsme nový život, jímž je sám Pán! Dopřáváme mu ale dostatečnou šanci, aby se mohl rozvíjet?

Člověk často mnoho věcí a záležitostí obrací vzhůru nohama, což mu značně komplikuje život. Usilovně se snažíme dosáhnout skutečného života a vysokého ideálu: vypracujeme si určitý mravní program a snažíme se pak vlastními silami dosáhnout ctností, být dobří a bezúhonní. Nový Zákon a zvláště svatý Pavel nám přináší docela jiný pohled na věc. Svatost nám přece byla darována, chováme ji hluboko v nitru; je třeba pouze dovolit jí vzplát! (srov. Kol 3,12).

Zabydlíme-li se ve svém skutečném bytí, jímž je Kristus, všechno naše počínání ponese Jeho pečeť. Už nyní začneme žít vzkříšením životem!

Takto prožité Velikonoce, přes všechna vnější omezení a komplikace Vám všem přeji a k tomu Vám vyprošuji hojnost milostí a rád Vám žehnám!

+ Pavel, světící biskup

Slovo starosty

Foto: archiv města Nepomuk

Vážení a milí sousedé, návštěvníci Nepomucka,

možná ne nadarmo připadají oslavy blažehorečení sv. Jana Nepomuckého do této těžké doby, kdy není už samozřejmostí návštěva blízkých v domovech pro seniory, oběd v restauraci či cestování po celém světě. Dává nám to prostor se zastavit a více přemýšlet.

Osobně se domnívám, že svatojánské oslavy naplňují řadu snů. Za všechny uvádím příběh Evy Urbanové, která měla být stěžejní ikonou oslav již v roce 1993, a přesto se tak děje až v roce 2021, a nacházím hned poté mnoho dalších příkladů.

Chtěl bych proto popřát všem účastníkům oslav krásné zážitky a splněné sny, ať se jim v našem městě líbí a ať šíří věhlas i úctu ke sv. Janu Nepomuckému ve svých domovech. Všem, kteří oslavy více než rok připravovali, bych chtěl na tomto místě poděkovat a vyjádřit svůj obdiv. Věřím, že jejich úsilí nebylo marné a zdárně proběhnou všechny naplánované aktivity, ať již v jakékoliv možné podobě.

*Ing. Jiří Švec, starosta města Nepomuk
(převzato z „Nepomucké noviny –
– Speciál Svatojánské výročí“)*

**Celý program nepomuckých oslav
najdete na stranách 14 a 15.**

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Paškál

Interiéry všech našich chrámů o Velikonocích v ol-tárním prostoru obohacuje poměrně velká svíce – paškál – která se nachází poblíž oltáře nebo ambo-ny a po době velikonoční je přenesena ke křtitelnici, aby toto místo opouštěla pouze u pohřebních obřa-dů. Provází nás svým světlem nejen během doby ve-likonoční, ale doslova od křtu do věčnosti. Mnozí si tak položí otázku: „Kde se vzal v průběhu dějin církve a její liturgie paškál a jaká je jeho symbolika?“

Původ paškálu není úplně jasný. Zdá se, že jeho existence vy-cházejí z *lucenaria*, během kterého byly zapalovány svíce, ať už na sabat, ale především na velikonoční vigilií. Jeruzalémská poutnice Egerie píše, že u Ježíšova hrobu v bazilice Božího hrobu v Jeruzalémě hořel plamen, který se oživoval každý večer. První zmínka o požehnání speciální svíce ve velikonoční liturgii je z roku 384 z italského města Pi-acenzy. Svátý Jeroným, jako velký znalec Písma svatého, však kriticky hledí na po-žehnání této svíce a tvrdí, že ani Starý ani Nový zákon takovýto zvyk neznaly. V jedné z bohoslužebných knih z 5. století je zmín-ka o slavnostním zapalování svíce během velikonoční vigilie v Jeruzalémě. Můžeme zde vidět na základě učení otců v prvních staletích teologii křtu, který chápali jako osvícení. Církevní historik Eusebius na po-čátku 4. století dokonce mluví o zapálení mnoha svíci v celém městě během ve-likonoční vigilie. O tomto zvyku nacházíme také zmínky v kázáních svatého Augustina, biskupa a učitele církve. Zde je však nutné upozornit, že až do 4. století nepoužívala církev při liturgii svíce s ohledem na jejich význam pro pohany. Užívání paškálu a jeho žehnání se tedy nejspíše do římské liturgie dostalo z Galie (dnešní Francie), která tento zvyk převzala pod vlivem křesťanského vý-chodu. I když římské farnosti již v 5. století používaly paškál, do papežské liturgie se dostal až v 11. století.

Když hledíme na paškál, na první pohled je z jeho výzdoby zřejmé, že se nejedná o běžnou kostelní svíci. Klademe si tedy otázku: „Kdy se mu dostalo této výzdoby?“ I když je zmínka ze 7. století ze Španělska, že se tam na paškál umísťovala písmena řecké abecedy A a Ω, až středověk – po 13. století – byl dobou, kdy se paškál začal zdobit křížem, prvním a posledním písmenem řecké abecedy a letopočtem už běžícího roku. Do konce středověku se tyto symboly znázorňovaly na tzv. paschálních kartách, které se připevňovaly na svíci nebo svícen. Kříž na paškálu se na pěti místech doplňuje (propichuje) zrna kadidla,

Zapálení paškálu před kostelem sv. Markěty ve Strakonicih (20. 4. 2019).

jehož původ lze spatřit v neporozumění latinských slov: *incen-dium* – zapálení svíce, které mnozí chybně četli jako *incensum* – kadidlo.

Hlavní symbolika letošního paškálu z katedrály sv. Mikulá-še: kříž, letopočet, A a Ω a 5 zrn kadidla; Foto: Petr Samec

Symbolika paškálu je bohatá, a proto uved-me pouze tu nejdůležitější pro duchovní význam. Paškál je symbolem zmrtvýchvsta-lého Krista – proto, když se světlí křestní voda, ponořuje se do vody, což symbo-lizuje sestoupení Krista do vod Jordánu. Ještě krásněji popisuje symboliku paškálu v jednom ze svých kázání svátý Augustin, když vosk, knot a plamen přirovnává k duši, tělu a moudrosti člověka a jeho spalování k procesu pokání a obrácení. Od středově-ku je symbolika paškálu tato: vosk je lidství Krista, knot jeho duše, plamen božství Kris-ta, zrna kadidla znamenají vonné masti při-nesené pannami do hrobu, med ve vosku božství Krista v Jeho lidství, plamen sloup ohně a oblak před Izraelity během jejich poutě do země zaslíbené, ale také hoří-cí keř, světlo značí milost zmrtvýchvstání, plamen symbolizuje Ducha Svatého. Vosk představuje Boha Otce, knot Syna Božího, paškál bez plamene Krista v hrobě, zapá-lený Krista zmrtvýchvstalého. Znak kříže, písmena A a Ω, ale také čísla letopočtu znamenají panování Krista zmrtvýchvsta-lého nad časem, minulostí i budoucností,

poukazují na Jeho panování nad stvořením, ale také na dílo vykoupení, uskutečněné skrze kříž a zmrtvýchvstání. Pět zrn kadidla znamená pět ran Krista.

Když jsme u velikonoční vigilie slyšeli zvolání „Světlo Kristovo“, uvědomujeme si svůj život, ve kterém kráčíme – častokrát temnotou pozemského času – za světlem zmrtvýchvstalého Krista k Bohu Otci, tak jak to symbolizuje průvod s paškálem v obřadu světla velikonoční vigilie, kdy kráčíme od ohně v čele s paškálem do kostela – domu Božího.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhich, O.Cr., Ph.D.

MINUTĚNKA

myšlenky pro věřící na každý den

Dne 11. ledna 2018 udělila Kongregace pro kauzy svatořečení a blahořečení v Římě souhlas k zahájení diecézní fáze procesu beatifikace Služebníka Božího biskupa Josefa Hloucha. Postulátorem procesu beatifikace je prof. PaedDr. ThLic. Martin Weis, Th.D., vedoucí katedry teologických věd TF JU.

Služebník Boží biskup Josef Hlouch (26. 3. 1902–10. 6. 1972)

Devátý českobudějovický biskup se narodil v Lipníku u Třebíče. Na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1926 v Olomouci. Později byl promován doktorem teologie (1934) a v roce 1945 se stal profesorem pastorální teologie na bohoslovcké fakultě v Olomouci. Českobudějovickým biskupem byl jmenován 25. 6. 1947, konsekrován 15. 8. 1947 a do úřadu byl uveden 7. 9. 1947. Od května 1950 byl z politických důvodů internován – nejprve ve své rezidenci a od března 1952 na různých místech mimo diecézi.

Do úřadu se mohl vrátit až 9. 6. 1968. V letech 1969–1971 provedl generální opravu katedrály sv. Mikuláše. Zemřel 10. 6. 1972 v Českých Budějovicích, pohřben je na hřbitově u sv. Otýlie.

Biskup Josef Hlouch se natrvalo zapsal do srdcí našich diecézanů pro svou mimořádnou a neutuchající lásku k bližním, schopnost odpouštět svým pronásledovatelům a pevnou víru, kterou osvědčil i v letech nesvobody, internace a krutého teroru. Soubor duchovních úvah „MINUTĚNKA“, na kterém Josef Hlouch pracoval v internaci od roku 1957 do roku 1964, obsahuje mnoho cenných zamyšlení. Z této sbírky dnes otiskujeme dvě, která jsou zvláště v těchto dnech velmi aktuální.

Můj čas (30. dubna)

Když v roce 1374 vypukl v Sieně mor, prohlásila hrdinná svatá Kateřina: „*To je můj čas!*“ Čas pro mne, kdy mám ukázat, jak miluji Boha a Jeho trpící děti. Čas, kdy se mám vyznamenat, osvědčit a oslavit Boha a získat si zásluhu.

Praví velikáni, světcí, hrdinové se nebáli těžkých dob, nýbrž je vítali jako možnost vykonat velké věci. Nešli do těch protivenství sami. Byli co nejvnitřněji spojeni s Bohem.

„*Můj čas!*“ Navykněme si tak vítat každý den, neboť každý den může být vyplněn velkým dílem. A není-li příležitost k vnějším velkým výkonům, víme, že krásný, svatý život je tak mocný a krásný jako veliké dílo. Ano, vpravdě velkým, kdyby nemělo za základ dokonalý život.

Foto: archiv prof. Martina Weise

Začínáš den: „*To je můj čas!*“

Začínáš práci: „*To je můj čas!*“

Začínáš modlitbu: „*To je můj čas!*“

Uléháš na bolestné lože: „*To je můj čas!*“

A přijde poslední a největší chvíle, chvíle umírání,
to bude tvůj poslední čas!

A potom přijde – věčnost!

Trpělivost (3. května)

Trpělivost, vítězství nad situací, pán situace. Netrpělivý již prohrál. Vítěz nad sebou je trpělivý. Trpělivý se vnitřně spojil s dobrým výsledkem, jde za ním, ten ho vábí, sílí, jako by se vléval do jeho duše. Trpělivý umí nevidět své oběti, umí čekat. Je si jist! Chudý a slabý je, kdo není trpělivý. „*Vím, komu jsem uvěřil, a jsem si jist!*“ to je slovo apoštolovo, to je gesto trpělivých. Velitel Kutuzov (1812): „*Není nic silnějšího nad tyto vojsky: trpělivost a čas, ti dosáhnou všeho!*“

Žádná výmluvnost nepůsobí přesvědčivěji než trpělivost, ta překoná i zlé lidi. Dvojí je umění v zájmu pokoje: neurazit a urážky si nevnímat.

Snaž se žít s pohledem na tichého Beránka! Víš, co a jak trpěl! „*Ježíš mlčel.*“ Snaž se sloužit Bohu bez ustání se svatou bázni a s poníženou pokorou ve všech věcech. To ochrání trpělivost. A vše se sladkým srdcem.

(„MINUTĚNKU“ naposledy vydalo
Karmelitánské nakladatelství v roce 2012).

Petr Samec

KŘEŠŤAN A OČKOVÁNÍ proti onemocnění COVID-19

**Pandemie onemocnění COVID-19 více než rok omezuje život na celém světě. Přes řadu protiepidemi-
kých opatření si již samo onemocnění vyžádalo tisíce životů, další životy předčasně vyhasly kvůli oba-
vám z onemocnění nebo jako nepřímý důsledek opatření.**

Řadě profesí a lidí, kteří v nich pracují, způsobují protiepidemická opatření zásadní existenční problémy. To má dopad i na jejich rodiny. Lékaři a další zdravotníci, kteří s pandemií bojují, jsou nejen v naší zemi na pokraji vyčerpání.

Stejně jako dříve u řady jiných onemocnění se díky nasazení mnoha vědců a jejich podporovatelů podařilo najít řešení, které může onemocnění COVID-19 omezit nebo postupně i zlikvidovat. Toto řešení nespočívá nutně jen v objevení účinného léku. Druhou možností je nalezení očkovacích látek. Když jimi bude naočkováno významné procento populace, povede to k tzv. eradikaci onemocnění, tedy jeho vymýcení, protože se nebude mít jak šířit.

Přes všechny problémy a osobní i rodinné tragédie, které pandemie přinesla, je ovšem nejen popíráno samo onemocnění, ale také a zejména je nemalým počtem lidí zpochybňováno i jeho řešení pomocí očkování. Takové názory mají řadu podporovatelů i mezi křesťany a dokonce i mezi duchovními a teology.

Jaké jsou tedy klíčové argumenty, které mohou podpořit očkování proti onemocnění COVID-19 doposud známými a schválenými preparáty?

1 Někteří křesťané sdílejí pochybnosti, zda jsou vakcíny morálně přijatelným řešením. Pochybují jednak o složení vakcíny, jednak o tom, zda jejich příprava proběhla v souladu s křesťanskou etikou. Poukazují přitom na použití buněk získaných z tkání potracených lidských plodů.

Ačkoliv tyto pochybnosti vyvrací jak stanovisko kongregace pro nauku víry¹, tak České biskupské konference², mezi křesťany jsou stále sdíleny a šíří je také někteří duchovní. Je proto nutné neustále opakovat, že žádná z doposud známých a schválených vakcín nebyla vyvinuta z buněk potracených lidských plodů. Argumenty tohoto druhu jsou tedy nepravdivé. Je pravda, že pro vývoji některých vakcín (nejen proti COVID-19) byly použity buňky získané z tkání potracených lidských plodů. Vakcína totiž při svém vývoji potřebuje buněčné prostředí, ve kterém může „růst“. Samotný potrat však kvůli výzkumu proveden nebyl.

Doc. Michal Opatrný

Vývoj vakcíny na buňkách získaných z tkání potraceného lidského plodu tedy není v příčinném vztahu k získání vakcíny tak, jak tvrdí dezinformátoři. Vakcína proto není morálně závadná, protože nebyla vyvinuta z potraceného lidského plodu. Lze ovšem namítnout, že vývoj vakcíny mohl být proveden eticky vhodnějším způsobem, např. na buňkách získaných z tkáně dospělého člověka, který zahynul při autonehodě. To je pravda, protože morální nepřípustnost umělého potratu vylučuje i využití buněk z takto získané tkáně pro další výzkum. Vzhledem k tomu, jakého dobra bude použitím vakcíny dosaženo, ale není možné odmítnout vakcínu, která nebyla vyvinuta v souladu s křesťanskou etikou. Zastavení pandemie – tedy záchrana tisíců životů před infekčním onemocněním nebo fatálními dopady karanténních opatření je totiž větším dobrem, než odmítnutí vakcíny.

¹ Kongregace pro nauku víry, Vysvětlující poznámka ohledně morálnosti používání některých vakcín proti covid-19 z 21. prosince 2020.

² Stanovisko České biskupské konference k očkování proti covid-19 z 22. prosince 2020.

Očkováním již prošli oba nemocniční kaplani v Českých Budějovicích – O. Doskočil a L. Míchalová Mikšíková; Foto: archiv Ondřeje Doskočila

2 Argumenty, kterými je veden boj proti očkování, mají společný základ s argumenty, kterými je popíráno nebezpečí nebo dokonce sama existence pandemie onemocnění COVID-19. Tímto společným základem je podceňování lidského rozumu a zpochybňování toho, čeho lze lidským rozumem dosáhnout. Tak jako již mnohokrát v historii křesťanství jsou proti sobě dualisticky stavěny víra a rozum, jakoby to první vylučovalo to druhé. Pro křesťanství však je charakteristické, že rozum a víra proti sobě nestojí, naopak se vzájemně doplňují a očišťují, jak opakovaně říká Benedikt XVI. Křesťanství již v době vzniku některých biblických spisů adoptovalo základní principy filosofické argumentace, později i samu filosofickou metodu. Řada teologů v historii stejně jako dnes byla a je zároveň i přírodovědci, vědci sociálními i humanitními. Rozum je plodem nadání, které dal Bůh člověku a také díky němu je člověk Bohu podobný, je jeho obrazem, jak říká zpráva o stvoření člověka v knize Genesis. Nic proto neopravňuje křesťany ani ostatní lidi, aby tvář v tvář pandemii rezignovali na užívání rozumu. Výsledky, jichž lidstvo užíváním rozumu dosáhlo, a mezi které tedy patří i vyvinutí vakcíny proti onemocnění COVID-19, je tedy třeba s vděkem vůči Bohu i jejich autorům využívat, a v žádném případě nesmějí být ve jménu křesťanské víry zpochybňovány a popírány.

3 Možnost užívat rozumu je pro lidstvo a křesťany zvláště naopak závazkem, aby ho stále a zejména v mimořádných a ohrožujících situacích využívali k vytváření společenských podmínek, které umožňují další rozvoj jak skupinám ve společnosti, tak i jejím jednotlivým členům. Jak společnost, tak i její členové mají usilovat o toto obecné dobro, aby se člověk mohl zdokonalovat. Využití očkování je jedním z nástrojů, jak nejen normalizovat současnou mimořádnou situaci, která trvá již druhým rokem, ale také, jak znovu začít usilovat o dobro pro všechny. Návrat k běžnému způsobu života bez nebo jen s minimem omezení umožní opět svobodně podnikat, věnovat se umění a rozvíjet kulturu a v neposlední řadě i uskutečňovat vzdělávání dětí, mládeže i mladých dospělých tak, aby bylo opět přístupné opravdu všem, ne pouze těm, kdo mají peníze na potřebná zařízení a připojení k internetu. Očkování je proto třeba rozumět i jako návratu k úsilí o obecné dobro,

návratu k úsilí o úplnější a snazší zdokonalování člověka a lidského společenství.

Obecné dobro je ale také naplňováno dodržováním starozákonního přikázání „Nezabiješ“, které lze v době pandemie spatřovat v ohledu na druhé, abych se já sám pro ně nestal zdrojem smrtelné nákazy, a nezabránil jim tak trvale nebo přechodně v jejich vlastním rozvoji a úsilí o zdokonalování.

4 Posláním a účelem církve uprostřed lidské společnosti je její pokračování v díle Ježíše Krista, tzv. pastorální odpovědnost všech křesťanů za svět, ve kterém žijí. Je to odpovědnost, kterou ji světil Kristus, když je povolal do svého shromáždění – do své církve. Rezignace na racionální argumentaci a dualistický přístup ke vztahu víry a rozumu, stejně jako chabá morální a etická argumentace nebo nezáměr či pasivita v ohledu na obecné dobro jsou opuštěním tohoto pastorálního poslání. Jeho naplněním je naopak podpora lidské osoby, lidské společnosti a lidské činnosti ze strany křesťanů, stejně jako snaha porozumět tomu, co je předmětem společenské debaty, aby mohla být křesťany prakticky žita solidarita se světem – s radostmi a nadějemi, smutky a úzkostmi lidí naší doby.

Projevem pastorální odpovědnosti za svět je proto v dnešních podmínkách i podpora očkování ze strany církve, jejích představitelů jako jsou biskupové, kněží a jáhni i jednotlivých křesťanů.

Očkování tedy není v rozporu s křesťanskou morálkou. Spolu s respektem k dočasným ochranným opatřením, jako jsou karantény, izolace, používání respirátorů, dezinfekce rukou a dodržování rozestupů je očkování projevem bliženecké lásky a odpovědnosti křesťanů za svět, ke které tak často vyzývá papež František a ke které opakovaně vyzývali i jeho předchůdci sv. Jan Pavel II. a Benedikt XVI.

Michal Opatrný
Autor je trvalý jáhen a proděkan Teologické fakulty JU
v Českých Budějovicích pro vědu a rozvoj.
S přispěním Daniela Novotného, proděkana TF JU
v Českých Budějovicích pro zahraniční vztahy.

POŽEHNANÝ LEŽÁK přinesl charitě 220 tisíc korun

Kvůli omezením prodeje alkoholických nápojů během pandemie COVID-19 se loni prodalo výrazně méně Požehnaného ležáku, než v uplynulých letech. Pivovar Budějovický Budvar ale velkoryse dorovnal částku určenou pro Diecézní charitu České Budějovice na 220 tisíc Kč. Děkujeme!

Již tradičně mohli lidé během uplynulého Adventu v Českých Budějovicích kupovat Požehnaný ležák uvařený v pivovaru Budějovický Budvar. Pivo bylo ze zvláštní várky, kterou loni 11. září požehnal Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický. Požehnaný ležák byl uvařen podle stejné receptury, jako světlý ležák Budweiser Budvar Original. Ten se vyvážá do více než 70 zemí po celém světě.

Ve stánku u českobudějovické katedrály sv. Mikuláše se v předvánočním období prodalo více než 15 hl této speciální várky piva. „Chtěl bych poděkovat všem lidem, kteří si Požehnaný ležák koupili. Díky nim jsme vybrali 116 tisíc korun. Kvůli omezením spojeným s koronavirovou krizí se jedná o nižší částku než v předchozích letech. Proto jsme se rozhodli částku dorovnat na 220 tisíc korun, které předáme Diecézní charitě České Budějovice,” řekl Petr Dvořák, ředitel Budějovického Budvaru.

Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický dodal: „Loňský rok byl pro celou naši společnost velmi obtížný, ale ani COVID-19 nedokázal v lidech uhasit lásku k bližním a pocit sounáležitosti. Budějovický Budvar se zachoval opravdu velkoryse a dal nám

všem krásný příklad toho, že ani v těžkých dobách nesmíme zapomínat na potřebné. Žehnám Budvaru i všem lidem, kteří se k našemu společnému dílu připojili.”

Projekt Požehnaného ležáku podporuje sociální služby a učiněnější pomoc klientům Diecézní charity České Budějovice. „Děkuji Budějovickému Budvaru za podporu prostřednictvím výtěžku z dalšího ročníku Požehnaného ležáku. Velmi si vážím daru nad rámec vybrané finanční částky. Stejně jako v minulých letech použijeme finance na koordinaci dobrovolníků, kteří zvláště v této době nezastupitelně pomáhají v mnoha oblastech naší činnosti,” řekl Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice.

Dobročinný projekt Budějovického Budvaru a Biskupství českobudějovického se uskutečnil již počtvrté. V uplynulých letech se díky zájmu mnoha dobrých lidí podařilo na charitativní účely získat celkem 460 tisíc korun.

Petr Samec
čerpal z tiskové zprávy Budějovického Budvaru

Otec Karel OMI a otec Charles OMI u vrtu, který už zásobuje misií vodou.

Foto: archiv OMI

Misie v Maraire v nelehkých počátcích

Ačkoliv jsme od otce Karla mnozí dostali pěkné vánoční přání, předvánoční čas v Zimbabwe nebyl pro misi v Maraire jednoduchý.

Září a říjen byly sice ve znamení radosti, protože se přes všechny obtíže se stále nedokončenou misií rozhodli se spolubratrem Charlesem na místo nastěhovat, a nelitovali. Naše dary skýtaly výhled na brzkou instalaci solárních panelů jako stabilního zdroje elektřiny pro základní fungování domu. Dorazila i firma, která provedla vrt, který měl sloužit jako zdroj vody pro misi i v blízké okolí. To, že se nakonec nacházel až 350 metrů od misie, by nebyl takový problém. Potíže začaly záhy.

Generátor vypůjčený ze sousední misie vypadal natolik, že se rozhodli pro jeho opravu. Nakonec se po mnoha opravách ukázalo, že je neopravitelný. Tento scénář se odehrál ještě jednou s dalším vypůjčeným přístrojem, a tak se po dlouhém zvažování a domluvě s představenými rozhodli na dluh koupit nový. Aby například zvládl z vrtu napumpovat vodní nádrže u domu. Problém však nebyl jen s dieselovými agregáty. Jednoho rána byly nádrže na vodu prázdné. Voda se vrátila do vrtu. Příčina? Po dramatickém příjezdu opravářů (protože je období dešťů, jsou všechny příjezdové cesty zaplavené, plné bláta a auta naložená technikou tak jsou odsouzena k zapadnutí) se ukazuje, že vrt je částečně zničený. Zcela dole se v hloubce 60 metrů zhroutil a zasypal pumpu – kvůli nedokončené práci firmy, která poslední metry nezpevnila.

Jsou ale i dobré zprávy. Firma našla provizorní řešení a instalovala pumpu nad zasypanou částí vrtu. Otec Karel napsal ve vánočním pozdravu: „Ale vězte, že teď už je lépe (a snad to i vydrží) a „za odměnu“ máme elektřinu z malé sluneční elektrárny a horkou vodu ohřátou taktéž horkým africkým sluncem. Vlastně to není vůbec za odměnu, ale ze štědrosti mnohých z vás, kdo jste

Základní vybavení misionáře: skaut! Hodí se, pokud umí opravovat auta, generátory a zahradničit. Zkušenosti chovu domácího zvířectva také výhodou. A nekonečná trpělivost.

nám přispěli skrze Oblátské (Mariánské) misijní dílo. Ze srdce vám děkujeme.“

Oba misionáři vědí, že jsme s nimi. Naše dary jim také pomohou splatit všechny pohledávky, které mají za opravy agregátů i koupi nového, na který si vypůjčili v provincii. Pomalu končí období dešťů a oba se těší práci na zahradě, kterou zakládají jak pro okrasu, tak – a to hlavně – pro obživu. A dali nám nahlédnout.

*Hana Koukalová
(převzato z časopisu OČIMA MISÍ 2021/3)*

V zahradě již misionáři vysázeli základní plodiny k obživě: zleva podzemnice olejná, batáty a papája; Foto: archiv OMI

Začala oprava křížové cesty v Římově

Poutní místo v Římově s loretánskou kaplí a rozsáhlou křížovou cestou bylo založeno na návrh jezuitského řeholníka Jana Gurreho z Českého Krumlova v roce 1648. Barokní kostel Svatého Ducha byl postaven v letech 1672–1697. Již ve druhé polovině 17. století navštěvovalo poutní areál 40–80 tisíc poutníků ročně. Římov i dnes patří mezi nejvýznamnější poutní místa v jižních Čechách.

Římovské poutní místo svou architekturou ztělesňuje koncept „Bible chudých“, svatého divadla, které pomocí obrazů přivádějí k životy příběhy z dějin spásy. Návštěvou těchto míst se věřící může v duchu přenést do Jeruzaléma. Ojedinělým způsobem oslavuje a znázorňuje tajemství Boží. Kdybychom se ptali, kterému světcí nebo jakému tajemství je poutní komplex v Římově dedikován, nejvhodnější by bylo odpovědět, že se zde prolínají celé dějiny spásy.

Období přípravy na příchod Mesiáše je reprezentováno kaplí Panny Marie, která je kopií domku Panny Marie z Loreta, potažmo z Nazaretu. Její život v Nazaretě vyvrcholil vtělením Božího Syna. Tento okamžik je zachycen i v obraze na stěně této kaple, kde anděl Gabriel zvěstuje Marii, že bude matkou Božího Syna. Nápis „*Et caro verbum factum est. – A slovo se stalo tělem.*“ (Jn 1,14) také připomíná tuto nejdůležitější událost, která se v nazaretském domku stala. Jako další krok v přechodu do Nového zákona je vyobrazen všední život Svaté rodiny, kde malý Ježíš pomáhá Josefovi v tesařské práci.

Vlastní jádro dějin spásy je Kristovo zadostiučnění za hříchy, které vykonal svým utrpením. Římov je známý svou pašijovou cestou, která začíná kaplí Loučení Pána Ježíše s Pannou Marií. Tento obraz je také opakován na stěně Loretánské kaple, čímž je Loretánská kaple plynule navázána na křížovou cestu. V dnešní podobě má pašijová cesta dvacet pět zastavení. Kaple na těchto zastaveních jsou postaveny v takové vzdálenosti, aby poměrně odpovídaly vzdálenostem těchto událostí v Jeruzalémě, tak, aby vzdálenost mezi jednotlivými místy měřila tolik mužských kroků, kolik v Jeruzalémě měří stadií. Tím se umožňuje poutníkovi účastnit se Kristova umučení tak, jako by putoval do Svaté země, a tak se setkal s trpícím Spasitelem. Dalším unikátem je snaha o realistické vyjádření skutečnosti: pokud má zastavení znázorňovat bránu, byla vystavěna brána, pokud se jedná o palác, byla vystavěna velká kaple, do které se dá i vstoupit.

Třetí součástí konceptu římovského poutního místa je kostel zasvěcený Duchu Svatému. Na jeho hlavním oltáři je vyobrazena událost Letnic: Duch Svatý sestupuje na apoštoly, shromážděné spolu s Pannou Marií. Tuto událost lze považovat za základní pro vznik Církve, která realizuje Kristovo výkupné dílo až do dnešních dob.

Stavební práce skončí v roce 2022

Ve druhé polovině 20. století pašijová cesta značně zchátrala a ani neustálé drobnější opravy nedokázaly tento stav napravit. V 90. letech minulého století navíc utrpěla křížová cesta nenahraditelné škody také vinou četných krádeží: například před Vánoci 1994 byla z velké kaple „Poslední večeře Páně“ odcizena většina soch Ježíše Krista a 12 apoštolů v životní velikosti. Některé z ukradených soch se dosud nepodařilo vypátrat.

Kapličky jsou nyní ve velmi špatném stavu (5. zastavení – U smutné duše).

Řada obrazů je téměř „nečitelná“ (8. zastavení – Svázaný Kristus je veden ze zahrady Getsemanské).

Stavební práce začaly letos v březnu. Do srpna 2022 tak bude opraveno 24 kaplí – tedy všechny, kromě Kalvárie. Kapličky budou opravovány postupně a v době stavebních prací nebudou jednotlivé objekty přístupné veřejnosti. Budou se opravovat krovy, měnit střešní krytina, opravovat

nebo restaurovat vnější a vnitřní omítky, okna, dveře a podlahy. U některých objektů bude provedena injektáž proti zemní vlhkosti nebo drenáž kolem obvodových zdí. Mnoho práce čeká také restaurátory – dojde k odborné obnově nástěnných maleb, kamenných prvků, ostění, kamenných soch, ozdobných prvků na střeších, dřevěných plůtků a kovových mříží. V rámci oprav budou do kapliček navraceny také kopie původních soch, jejichž originály byly kvůli krádežím již před mnoha lety uloženy v ambitu kostela Svatého Ducha.

Celková cena za stavební práce obnovy římské pašijové cesty bude asi 19 mil. Kč. Z toho bude asi 18 mil. Kč získáno z dotace programu IROP. Zbytek peněz poskytnou ze svých rozpočtů římská farnost a Biskupství českobudějovické. Výběrové řízení, kterého se zúčastnilo 7 zájemců, vyhrálo sdružení firem VIDOX s.r.o. a Památky CB s.r.o. Opravu projektoval Ing. Tomáš Fuit a restaurátorské záměry připravili Luděk Červenka, Pavel Hanč, MgA. Mgr. Lukáš Hosnedl a Mgr. Hanuš Joža. Projekt řídí Ing. František Mrosko, vedoucí stavebního oddělení Biskupství českobudějovického.

Poutní místo v minulosti a dnes

V dřívějších staletích chodily na poutě do Říмова desetitisíce věřících z Čech i Rakouska. Až do poloviny 20. století zůstal Římov nejen jedním z nejvýznamnějších poutních míst v jižních Čechách, ale také vyhledávaným letoviskem a místem pobytu řady umělců. V minulých desetiletích počty poutníků zeslably a od roku 2014 v Římově už nesídlil duchovní správce. Poutní místo Římov má však dnes potenciál stát se centrem duchovní obnovy a střediskem. Od roku 2019 je Římov centrem komunity Kněžského bratrstva sv. Petra. Kněží Bratrstva sv. Pera usilují již nyní o co nejširší zpřístupnění poutního areálu, který má být v budoucnu otevřený jak věřícím, kteří přicházejí čerpat duchovní posilu ze svátostí, tak také všem hledajícím, které může oslovit krása křesťanského umění ladně skloubená s přírodou. Těžištěm pastorace je modlitba a slavení liturgie, která, stejně jako krása umění, může přivádět k úžasu nad Boží slávou a k oslavě Boží. Z toho pak přirozeně plyne touha nenechat si tuto krásu pro sebe, ale sdílet ji s druhými a tím spolupracovat na misijním poslání Církve. Tak se i v Římově může naplnit heslo Jezuitů, zakladatelů poutního místa: „*Omnia ad maiorem Dei gloriam – Vše k větší slávě Boží.*“

P. Štěpán Šrubař FSSP a P. Jakub Zentner FSSP

Původní scény se sochami byly provizorně nahrazeny obrazy (17. zastavení – Velký Pilát: žoldněří kladou Kristovi na hlavu trnovou korunu).

Personalia

A. Ustanovení

Mons. Mgr. Pavel Posád byl od **1. 3. 2021** jmenován **biskupským delegátem pro zasvěcené panny v českobudějovické diecézi**. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 383/2021.

P. Mgr. ThLic. Martin Sedloň, OMI byl od **1. 3. 2021** jmenován **spirituálem zasvěcených panen v českobudějovické diecézi**. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 384/2021.

P. Mgr. Peter Tomáš Paradič, CFSsS byl od **1. 3. 2021** ustanoven výpomocným duchovním v kostele **Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice – město. Zároveň mu bylo uděleno trvalé pověření k udílení svátosti smíření. Č. j.: 476/2021.

B. Životní jubilea

R. D. Ing. Mgr. Pavel Němec, DiS. oslavil **5. 4. 2021** své **čtyřicáté narozeniny**.

K tomuto životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

Z diáře Otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 1. 4.** 10:00 Č. Budějovice, katedrála: missa chrismatis
- 2. 4.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: velkopáteční obřady
- 3. 4.** 20:30 Č. Budějovice, katedrála: velikonoční vigilie
- 4. 4.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 15. 4.** 18:00 Praha, arcibiskupský seminář: mše svatá
- 27. 4.** 9:30 Dobrá Voda u Sušice: vikariátní konference (vikariát Č. Krumlov)
- 29. 4.** 9:30 Krabonův, České Velenice: vikariátní konference (vikariát J. Hradec)
- 1. 5.** 10:00 Vyšší Brod, klášter: požehnání zvonů
- 16. 5.** 10:00 Nepomuk: mše svatá
- 16.–18. 5.** Nepomuk: plenární zasedání ČBK

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

KDYŽ ŽIJEME EVANGELIUM SLOVO ŽIVOTA

Chiara Lubichová | Slovo života z března 2005
Upravilo Centrum Chlapci a děvčata za jednotu

Ježíš na kříži, právě ve chvíli, kdy prožíval pocit nekonečného odloučení od Otce, uvěřil s nesmírným a nepředstavitelným úsilím u jeho lásku a znovu se mu úplně odevzdává:

"OTČE, DO TVÝCH RUKOU ODEVZDÁVÁM SVÉHO DUCHA."

Když zakoušíme silně bolest, jakoukoli bolest, zkusíme i my vynaložit úsilí a s úrou u Jeho lásku říct:

"MILUJI TĚ U TĚTO BOLESTI, JEŽÍŠI OPUŠTĚNÝ, JSI TO TY, KDO NA SEBE BERE MOU BOLEST A PŘICHÁZÍ MĚ NAUŠTÍT. TEDY TEBE CHCI, OBJÍMÁM TĚ!"

**TATO LÁSKA
PŘÍTAHUJE DARY
DUCHA SVATÉHO:
POKOJ, SVĚTLO,
ZAZÁŘÍ U NÁS
MIMO ŘÁDNÁ
RADOST.**

Existuje-li nějaké tajemství u našem životě, pak je to bolest.

"Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?"
(Mt 27,46)

Rádi bychom se jí uhnuli, ale dříve nebo později uždycky přijde. Od obyčejné bolesti hlavy, která nás otravuje u té nejjednodušší každodenní činnosti, přes pokolení, když neuděláme zkoušku, nehodu na ulici, při níž ztratíme přítele nebo někoho z příbuzných po úzkost z úalek, z terorismu, přírodních katastrof...

Tuáří u tuář bolesti se cítíme být bezmocní.

Často i ten, kdo je nám nablízku a má nás rád, není schopen nám pomoci bolest vyřešit. A přece nám někdy stačí, že ji s námi někdo sdílí, třeba i u tichosti a beze slova.

Tak to udělal Ježíš: stal se blížkým každému člověku a sdílí s námi úplně všechno.

A ještě víc: uzal na sebe každou naši bolest, uzal na sebe naše bolesti až do té míry, že křičel:

"Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?"

ZKUŠENOSTI ZE SVĚTA

Nedáno jsem si najednou pomyslela, aniž bych měla nějaký konkrétní důvod, že by bylo všechno mnohem jednodušší, kdybych přestala žít evangelium. Už bych se nemusela namáhat 'milovat jako první' a 'milovat všechny'! Už jsem nevěřila, všechno mi připadalo zbytečné a skoro nesmyslné: ztratila jsem Ježíše! Bylo to hrozné, byla jsem sama a strašně nešťastná. Jedna část ve mně Ježíše chtěla, a druhá ho odmítala. Hodně jsem se modlila, i když jsem měla pocit, že On už není.

Jednou u neděli večer jsem šla na mši: u podstatě jsem nedávala pozor, nechtělo se mi. Byla jsem hrozně smutná.

Potom jsem zvedla oči a uviděla jsem Ježíše na kříži: Ježíše, který křičí z kříže svou opuštěnost od Otce. Ten kříž byl něčím zvláštním, protože jsem se i já cítila právě tak opuštěná. Zdálo se, jako by přišel ke mně.

U tom okamžiku jsem ustoupila do své bolesti, milovala jsem Ježíše, protože jsem rozpoznala, že on se skrývá i u tom mém zámutku a u mých pochybnostech.

Cítila jsem, jak ve mně vytryskla radost. Říkala jsem si, že jsem měla uelké štěstí. Děkovala jsem Bohu. Nikdy jsem nezakusila tak uelkou lásku.

(A. Španělsko)

Starejte se o ty nejslabší

„Já jsem pastýř dobrý!
Dobrý pastýř dává
za ovce svůj život.“
(Jan 10,11)

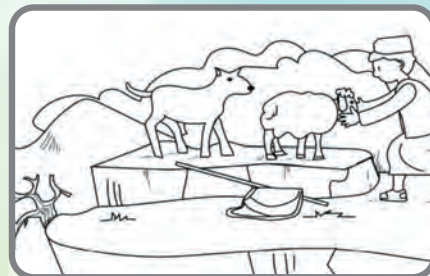
Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Ježíš je jako dobrý pastýř,
který zná své ovečky a stará se o ně.

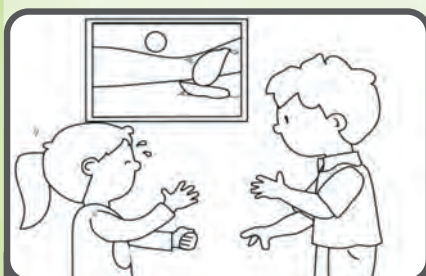
Když pastýř dorazil domů a zjistil, že jedna
ovečka chybí, vrátil se, aby ji našel.

Přestože byl unavený z celodenní práce,
hledal a hledal, dokud ovečku nenašel.

Jednou když jsem byl doma a hrál jsem si
se stavebnicí, má sestra začala brečet.

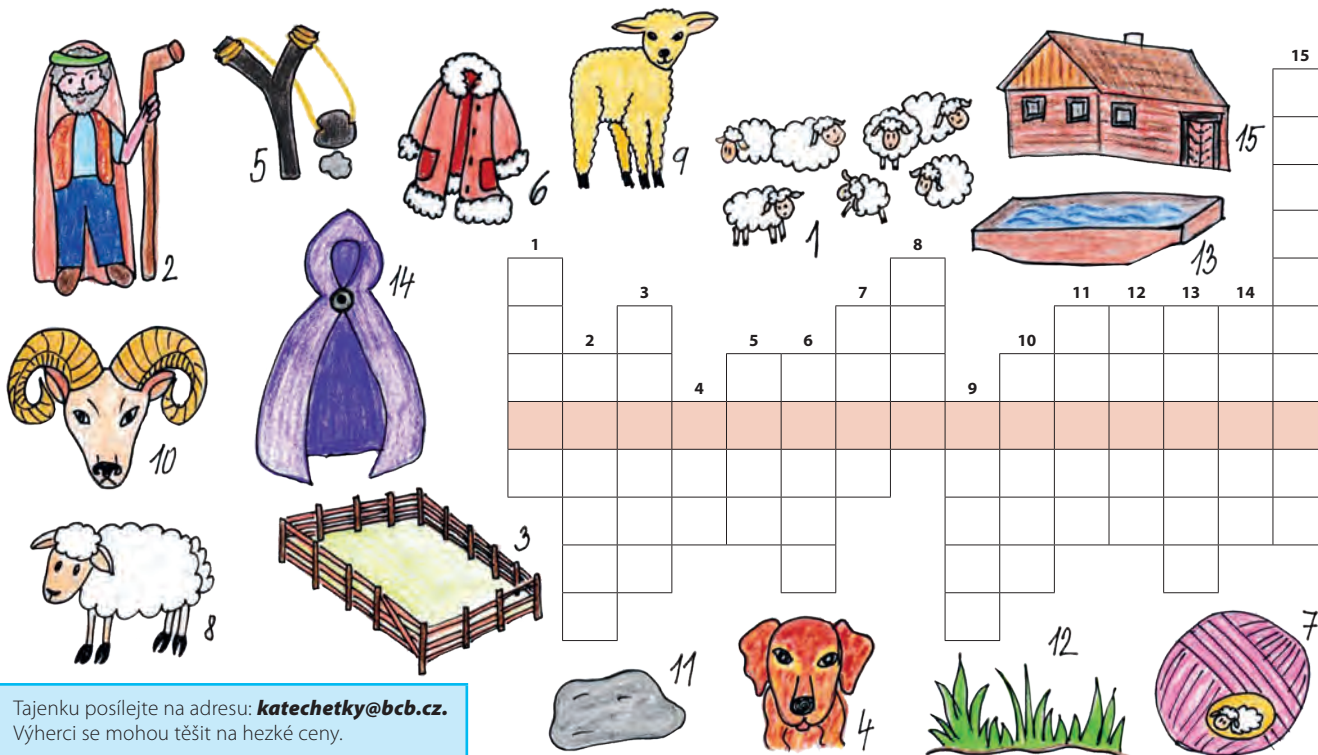
Říkala, že chce maminku, ale maminka byla
ve druhém patře a nemohla ji slyšet.

A tak jsem se snažil, aby sestře bylo lépe.
Vzal jsem ji za ruku a pomohl jsem jí do
schoďů za maminkou. (Bob – Kanada)

„Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.“ (Jan 10, 11)

Ježíš jako úžasný, skvělý, nádherný a výjimečný pastýř zná své ovečky (každého z nás). Vládne mezi nimi jednota, důvěra a oddanost. Jako pastýř je vodí na ty nejlepší pastviny a k tichým vodám života. A co víc, on položí za jejich život svůj jako, protože! (správně doplň – viz tajenka).

Tajenku pošlete na adresu: katechetky@bcb.cz.
Výherci se mohou těšit na hezké ceny.

NEPOMUK 2021

program oslav

Oslavy 300. výročí blahořečení sv. Jana Nepomuckého konané v Nepomuku v roce 2021 jsou největší událostí v novodobé historii městečka, kde se celosvětově nejznámější český světec kolem roku 1340 narodil. Podobně významná oslava se naposledy v Nepomuku konala v roce 1993 při příležitosti připomínky 600 let od umučení tohoto svěťce. Zástupci nepomucké farnosti, Matice sv. Jana Nepomuckého a města Nepomuk se organizaci nadcházejících oslav věnují již od jara 2019. Za nejvýznamnější body programu považují organizátoři následující akce:

- mše svatá celebrowaná Dominikem kardinálem Dukou OP, arcibiskupem pražským a primasem českým za účasti všech českých a moravských biskupů

- koncert Plzeňské filharmonie
- koncert s královnou opery Evou Urbanovou
- expozice obrazů akad. malířky Viktorie Kodl-Janotové
- výstava soch Václava Česáka
- expozice původního mobiliáře ze zámku na Zelené hoře, který je pouze na jednu sezónu zapůjčen z depozitářů Památkového ústavu.

Oslavy probíhají pod záštitou Mons. ThLic. Dominika kardinála Duky OP, arcibiskupa pražského a primase českého, Mons. ThDr. Vlastimila Kročila, PhD., biskupa českobudějovického, PhDr. Lubomíra Zaorálka, ministra kultury ČR, Ing. Lumíra Aschenbrennera, senátora Parlamentu České republiky a doc. PaedDr. Ilony Mauritzové, Ph.D., hejtmanky Plzeňského kraje.

Mše a církevní program

25. 4. (10:30) Svatovojtěšská mše svatá: celebruje P. Vojtěch Soudský; pěvecký sbor Canto nepomucenum, sbormistryně Jana Vopalecká, varhany Petr Vopalecký; kostel Nanebevzetí P. Marie a sv. Vojtěcha na Zelené hoře u Nepomuka.

14. 5. (9:00) Dětská poutní mše svatá: celebruje P. Vítězslav Holý; Dětský sbor ZŠ Nepomuk, hudební doprovod ZUŠ Nepomuk; kostel sv. Jana Nepomuckého.

15. 5. (12:00) Slavnostní odhalení a požehnání sochy sv. Jana Nepomuckého: kruhový objezd U Pyramidy.

15. 5. (17:00) Večerní mše svatá k svátku sv. Jana Nepomuckého s nedělní platností: celebruje P. Jiří Špiřík; Otakar Jelínek – varhany; kostel sv. Jana Nepomuckého.

15. 5. (18:30) Divadelní představení Mučedník z Nepomuku: Dětský divadelní soubor Johánek a žáci 5. C ZŠ Nepomuk; kostel sv. Jana Nepomuckého.

15. 5. (19:00) Svatojánské večerní chvály: vede P. Jiří Špiřík za účasti biskupů; Schola u Redemptoristů z kostela sv. Jana Nepomuckého v Plzni, sbormistr Antonín Švehla; kostel sv. Jana Nepomuckého.

16. 5. (7:30) Poutní mše svatá: celebruje P. Mariusz Klimczuk; Ludmila Jenčíková – varhany; kostel sv. Jana Nepomuckého.

16. 5. (10:00) Hlavní slavnostní poutní mše svatá: celebruje Mons. Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup pražský a primas český, za přítomnosti českých a moravských biskupů, moderuje P. Miroslav Herold; pěvecký sbor Canto nepomucenum a hosté: Petr Vopalecký – varhany, manželé Štěpán a Magdalena Graffovi – housle; kostel sv. Jana Nepomuckého.

16. 5. (18:00) Asistovaná mše svatá: podle misálu z r. 1962 s gregoriánským chorálem; kostel sv. Jana Nepomuckého.

18. 5. (11:00) Modlitba za vlast: celebruje biskup Mons. Vlastimil Kročil za přítomnosti českých a moravských biskupů a představitelů obcí regionu; Pěvecký sbor Canto nepomucenum, sbormistryně Jana Vopalecká, varhany Petr Vopalecký, Dětský lidový soubor ZUŠ Nepomuk Pšeničky; kostel sv. Jakuba Většího.

23. 5. (10:00) Mariánská poutní mše svatá: celebruje P. Vojtěch Soudský; Pěvecký a chrámový sbor Velkobor (Velký Bor), sbormistryně Radka Kočí; kostel Nanebevzetí P. Marie a sv. Vojtěcha na Zelené hoře u Nepomuka.

28. 5. (17:00) Noc kostelů: divadelní představení Mučedník z Nepomuku – Dětský divadelní soubor Johánek a žáci 5. C (17:00), Koncert ZUŠ Nepomuk (18:00), posezení s farníky (19:00); kostel sv. Jana Nepomuckého.

30. 5. (10:00) Světová svatojánská pouť: celebruje biskup Mons. Tomáš Holub za účasti tuzemských i zahraničních kněží z oblastí svatojánského kultu; Pět zemí, pět písní, pět jazyků, pět Janových hvězd aneb hudebníci z Nepomuka a jeho partnerských měst; kostel sv. Jana Nepomuckého.

31. 5. (17:21) Slavnostní mše svatá na výroční den Janovy beatifikace: celebruje P. Vítězslav Holý; Chrámový sbor z Rožmitálu, sbormistr Hubert Hoyer; kostel sv. Jana Nepomuckého.

Koncerty

5. 4. (14:00) Velikonoční koncert Sester Strolených ke cti sv. Jana Nepomuckého; kostel sv. Petra a Pavla v obci Mileč (vstupné dobrovolné).

9. 5. (15:00) Koncert pro zázrak narození ke Dni matek: koncert k počtce všech maminek včetně Zelenohorské madony; pod uměleckým vedením Pavla Tylšara vystoupí Vojtěch Jouza (hoboj), Lukáš Kořínek (fagot), Edita Keglerová (cembalo) a studenti Pražské konzervatoře, koncert bude doplněn malířským masterclassem Václava Benedikta; kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Vojtěcha na Zelené hoře u Nepomuka (vstupné dobrovolné, občerstvení na místě zajištěno).

16. 5. (16:00) Pocta svatému Janu Nepomuckému: Plzeňská filharmonie pod taktovkou Ronalda Zollmana. Sólisté: Gabriela Eibenová, Nadia Ladkany, Tadeáš Hoza, Ondřej Holub a Vysokoškolský umělecký soubor Univerzity Karlovy pod vedením sbormistra Jakuba Zichy; moderuje P. Miroslav Herold. Koncert se koná pod záštitou Mgr. Martina Baxy, poslance Parlamentu České republiky; kostel sv. Jakuba Většího (bude možno sledovat i na velkoplošné obrazovce ve farní zahradě).

29. 5. (17:00) Nepomuk v rytmu Brazílie: ukázky oslav svatého Jana Nepomuckého v Jižní Americe pod vedením brazilských přátel ze São João Nepomuceno a Jany da Conceicao; areál hotelu U Zeleného stromu v Nepomuku (vstup zdarma, přenos z Brazílie bude zajištěn online na plátno).

30. 5. (17:00) Eva Urbanová: Open Air Nepomuk: koncert k počtce sv. Jana Nepomuckého v předvečer výročí blahořečení: sopranistka Eva Urbanová a mladí hosté za doprovodu Komorního orchestru Národního divadla, dirigent David Švec. Koncert se koná pod záštitou manželky prezidenta republiky Ivany Zemanové; náměstí Augustina Němejce v Nepomuku (vstupné 300–990 Kč, předprodej plzenskavstupenka.cz).

14. 6. (19:00) Koncert naděje: sólistka DJKT Plzeň Ivana Veberová s varhanním doprovodem; kostel sv. Jana Nepomuckého (vstupné dobrovolné).

19. 6. (16:00) Hvězdy a hvězdičky: Žesťový soubor města Plzně, Dětský divadelní soubor Johánka a žáci 5. C ZŠ Nepomuk, Dětský lidový soubor Pšeničky ze ZUŠ Nepomuk, pěvecký sbor pod vedením Romana Škaly; náměstí Svobody ve Spáleném Poříčí (vstupné dobrovolné).

26. 6. (19:00) Koncert pro svatojánský chrám: Vladimír Roubal a hosté; ředitel chrámové hudby Královské kanonie premonstrátů v Praze na Strahově rozezná svatojánské varhany; kostel sv. Jana Nepomuckého (vstupné dobrovolné).

17. 7. (19:00) Letní koncert mezzosopranistky Elišky Zajícové s klavírním doprovodem: kostel sv. Jana Nepomuckého v Nových Mitrovicích (vstupné dobrovolné).

20. 8. (19:00) Koncert pro Johánka z Pomuku: sopranistka Gabriela Eibenová za doprovodu trumpetisty Jaroslava Halíře a varhaníka Adama Viktory; kostel sv. Mikuláše ve Spáleném Poříčí (vstupné 100/80 Kč, předprodej v IC Spálené Poříčí).

11. 9. (18:00) Barokní koncert k počtě sv. Jana Nepomuckého: Oldřich Vlček (housle a průvodní slovo) a Bohdana Tesařová (hoboj, vítězka ENKOR International Competition USA-2020); kostel sv. Michaela archanděla v Mladém Smolinci-Dožicích (vstupné dobrovolné).

12. 9. (10:15) Pšeničky Johánkovi: dětský lidový soubor ZUŠ Nepomuk „Pšeničky“ pod vedením Oldřicha Ondrušky a Romany Blankové; kostel Nanebevzetí Panny Marie v obci Kotouň (vstupné dobrovolné). Koncert navazuje na poutní mši svatou (mše od 9:30).

17. 10. (17:00) Koncert pro nebe: sólisté Michaela Katráková a Martin Vydra; kostel sv. Martina v Neurazech (vstupné dobrovolné).

Přednášky / putování

22. 4. (17:00) Z výzkumu barokních chrámů: Ing. arch. Karel Doubner, sál arciděkanství Nepomuk (vstupné dobrovolné).

6. 5. (13:30) Komentovaná vycházka „Okolo svatých Janů“: kolik potkáme sv. Janů Nepomuckých na 12 km trase Nepomuk – Třebčice – Vrčeň – Klášter? Sraz na hrázi Špitálského rybníka, pořádá odbor KČT Nepomuk (vstupné zdarma).

25. 5. (18:00) Sv. Jan Nepomucký kontra Mistr Jan Hus: Mons. Prof. PhDr. Petr Piřha, Dr.h.c., probošt Kolegiální kapituly Všech Svatých na Hradě Pražském – přednáška o potřebě jednoty a staletí trvajícím rozdělení národa; sál arciděkanství Nepomuk (vstupné dobrovolné).

24. 6. (18:00) Světce oslavený pěti hvězdami: prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D., DSc., prorektor Univerzity Karlovy – k ikonografii sv. Jana Nepomuckého; sál arciděkanství Nepomuk (vstupné dobrovolné).

9. 7. (18:00) Fenomén šlechty v proměnách 20. století: ředitel ÚSTR Mgr. Zdeněk Hazdra, Ph. D.; sál Městského muzea a galerie Nepomuk (vstupné dobrovolné).

18.8.–22. 8. Pěší pouť z Prahy do Nepomuka. Cesta povede z Karlova mostu přes Skalku u Mníšku pod Brdy, Svatou Horu, Rožmitál a Třemšín. Ubytování a doprovodné vozidlo pro zavazadla (stany, spacáky) bude zajištěno. Denní trasa kolem 20 km. Každodenní mše svatá, duchovní slovo a modlitba za chůze. Bližší informace u fr. Matyáše Razíma FSSP (matyas.razim@gmail.com).

7. 9. (18:00) Nejznámější Čech sv. Jan Nepomucký: P. Mgr. Miroslav Herold, Lic., SJ; sál arciděkanství Nepomuk (vstupné dobrovolné).

17. 9. (18:00) Kardinál Beran a perzekuce věřících na Nepomucku: Stanislava Vodičková, DiS.; sál arciděkanství Nepomuk (vstupné dobrovolné).

7. 10. (18:00) Klášter Kladruba a sv. Jan Nepomucký: Ing. Karel Drhovský; sál arciděkanství Nepomuk (vstupné dobrovolné).

Výstavy

18. 3.–4. 5. Velehrad Vás volá: vernisáž 18. 3. v 18:00; kostel sv. Jakuba Většího (prohlídka možná přes Svatojánské muzeum).

25. 4.–20. 5. Svatý Jan Nepomucký: Nezapomněl, ani my nezapomeneme: ak. malířka Victoria Kodl-Janotová (Německo) – obrazy; vernisáž 25. 4. ve 14:00 za účasti Dětského lidového souboru ZUŠ Nepomuk „Pšeničky“; Městské muzeum a galerie Nepomuk (volně přístupné v době otevření Městského muzea Nepomuk).

25. 4.–20. 5. Václav Česák – Mistr Zelenohorského oltáře: sochy – reliéfy – skicy: stodola Rodného domu Aug. Němejce v Nepomuku (prohlídka v rámci expozice Rodného domu Aug. Němejce).

2. 5.–30. 9. Krása zrakům ukrytá: výstava originálního mobiliáře ze zámku Zelená Hora + kněžna Libuše u příležitosti 800 let od první písemné zmínky o Zelené Hoře; vernisáž 2. 5. v 17:00 s autogramiádou Evy Urbanové, Michaely Katrákové a Martina Vydry; Městské muzeum a galerie Nepomuk (prohlídka v rámci okruhu Městského muzea Nepomuk).

6. 5.–6. 7. Diktatura vs. Naděje: vernisáž 6. 5. v 18:00; kostel sv. Jakuba Většího (prohlídka možná přes Svatojánské muzeum).

14. 5.–30. 9. Audiovizuální výstava fotografií Milana Demely a Pavla Jirana: fotografie z novodobých svatojánských oslav a poutí u nás i v zahraničí; vernisáž s promítáním fotografií 14. 5. v 18:00; sál arciděkanství Nepomuk (prohlídka možná přes Svatojánské muzeum).

29. 5.–25. 6. Svatojánské mosty: mezinárodní výstava dětských obrázků; vernisáž 29. 5. v 15:00; Městské muzeum a galerie, stodola Rodného domu Aug. Němejce a areál arciděkanství Nepomuk.

1. 7.–31. 8. Ladislav Čáslavský a Atelier K – obrazy: vernisáž 1. části výstavy 2. 7. v 17:00, vernisáž 2. části výstavy 6. 8. v 17:00; stodola Rodného domu Aug. Němejce v Nepomuku (prohlídka v rámci expozice Rodného domu Aug. Němejce).

1. 7.–31. 8. Pouťová ohlédnutí: fotografie nepomuckých svatojánských oslav a poutí před rokem 1993; sál Městského muzea a galerie Nepomuk (prohlídka v rámci okruhu Městského muzea Nepomuk).

8. 7.–14. 9. Ve znamení tří deklarací: vernisáž 8. 7. v 18:00; kostel sv. Jakuba Většího (prohlídka možná přes Svatojánské muzeum).

16. 9.–28. 11. Nebe bylo plné hvězd: vernisáž 16. 9. v 18:00; kostel sv. Jakuba Většího (prohlídka možná přes Svatojánské muzeum).

2. 10.–11. 11. Ten, který čerí hladiny: Jana Vopalecká – obrazy a Kateřina Vopalecká – vitráže; vernisáž 2. 10. v 15:00 za doprovodu sboru Canto nepomucenum; Městské muzeum a galerie Nepomuk (volně přístupné v době otevření Městského muzea Nepomuk).

Pro děti

V rámci výročí nezapomínáme ani na nejmladší generaci. V Informačním centru Nepomuk jsou k dispozici dětské pracovní listy a omalovánky, sloužena bude dětská mše, nabídneme dětské besedy a prohlídky expozic, odehrajeme dětské divadelní představení, s dětmi vytvoříme komiks, nabídneme výstavu dětských prací a také speciální program Plzeňské filharmonie či pátrací hru v okolí Zelené hory.

Bude k dispozici online: Jazyk svatého Jana Nepomuckého. Co znají obyvatelé vzdálených světadílů z Plzeňského kraje? Nabízí se odpověď, že například světově proslulý ležák. Jistě, je tomu tak. Avšak již o několik staletí dříve znali katoličtí věřící v značné části Evropy, jižní Ameriky, Asie a dalších míst nepomuckého rodáka – svatého Jana nebo také Johánka. Generální vikář pražské arcidiecéze Jan z Nepomuku zemřel mučednickou smrtí jako oběť zvěle krále Václava IV. Stal se tak nejslavnějším českým středověkým politickým vězněm. Jeho odkaz přetrvál i přes období husitské a plně uctíváním se stává zejména po bitvě na Bílé hoře. Co přispělo světovému věhlasu tohoto českého světce? Kdo jeho myšlenky šířil v daleké cizině? Jaká slavná umělecká díla jsou naším Johánkem inspirována? Ale především – jak je to s jeho jazykem? Je živý i dnes, téměř 630 let po smrti? Na vše odpoví nový multimediální pořad určený dětskému, případně rodinnému publiku. Připravila Plzeňská filharmonie, Svatopluk Schuller: hlavní role, Martin Pášma: scénář, Tomáš Ille: hudba, Tomáš Brauner: dirigent

1. 5. – 31. 10. Za tajemstvím sv. Jana: venkovní pátrací hra; stanovíště s různými úkoly v okolí Zelené hory. Během dne vhodné pro rodiny s malými dětmi a kočárky, po setmění pro starší děti (cestu nutno projít s vlastní čelovkou, nebo světlem). Aby byla hra prožita všemi smysly, doporučujeme obstarat dopředu tzv. Tajemný balíček, který bude k dispozici za dobrovolný příspěvek v Infocentru Nepomuk. Připravilo MC Beruška, z. s.

Změna programu vyhrazena vzhledem k epidemické situaci.
Aktuální program na www.svatynepomuk.cz.

Posláním kaplana je umět naslouchat

Rozhovor s Mgr. Václavem Mikulou, nemocničním kaplanem v Nemocnici Tábor, a. s.

Jak se člověk může stát nemocničním kaplanem? Je potřeba nějaké zvláštní vzdělání či praxe?

Je potřeba vystudovat teologickou fakultu, mít pár let praxe v pastoraci a absolvovat roční kurz pro nemocniční kaplany. Taky k tomu asi musí mít člověk vztah ke starým lidem, vcítění a trpělivost. Také pokoru – nejen že něco dávám nemocným (např. čas), ale často nemocní obohatí mne – svými zkušenostmi, trpělivostí atd.

V Táboře jste se přihlásil na normální konkurs?

V létě 2017 jsem náhodou zaslechl, že stávající kaplan z nemocnice odchází. Přišlo mi to jako zajímavá možnost, tak jsem se začal ptát. Měli tam ještě jiné zájemce, ale byl jsem ochoten nastoupit co nejdříve na plný úvazek, měl jsem vzdělání a praxi, tak nakonec vybrali mne. Měsíc před tím jsme byli se ženou na dovolené na Slovensku. Navštívili jsme i poutní místo Litmanová a modlili jsme se za naši budoucnost, prosil jsem o Boží vedení ohledně mého působení. Krátce nato se otevřela možnost v nemocnici. Já v tom vidím souvislost.

Jaké je postavení kaplana v organizační struktuře tábořské nemocnice? Pracujete v nějakém týmu? A kdo je v nemocnici Vaším nadřízeným?

Jsem tak trochu sám voják v poli. Má to své výhody – svůj časový program si sestavuji sám. Ale i nevýhody – jsem trochu osamocený. Mojí nadřízenou je hlavní sestra, která mi nechává volné pole působnosti. Protože se často pohybuji na oddělení následné péče, trochu patřím tam.

Profil Václavy Mikuly (*1973)

Pochází z Brna, teologii vystudoval v Olomouci. S manželkou Ludmilou, která pracuje v tábořském muzeu, mají dvě dcery. Na jihu Čech našel uplatnění nejprve jako pastorační asistent a později administrátor tří farností (Chýnov, Hartvíkov a Hroby). Před osmi lety

byl vysvěcen na trvalého jáhna a před třemi lety se stal nemocničním kaplanem v Táboře. Přes dvacet let žil s rodinou na faře v Chýnově, nyní bydlí v Sezimově Ústí.

Jako jáhen se zapojuje ve farnostech do další práce – bohoslužby slova, pohřby, křty, svatby a přípravy na svatby. Energii si po práci dobývá modlitbou a v láskyplné náručí manželky. Ve volném čase společně rádi navštěvují památky, zvláště sakrální stavby. Z jejich fotografií už řadu let vzniká stolní kalendář Duchovní toulky po Táborsku.

V době covidové musí i nemocniční kaplan pracovat v ochranných pomůckách; Foto: archiv Václava Mikuly

Máte v areálu kapli nebo nějaký duchovní prostor?

Kapli nemáme. Bohoslužby se v normálních časech konají v zasedací místnosti interního oddělení. Ovšem nyní, během koronavirových omezení, bohoslužby nejsou. Kaple se v nemocnici plánuje v rámci nového pavilonu následné péče.

Jaká je Vaše každodenní práce?

Je to práce na plný úvazek, sice obtížná, ale zároveň smysuplná. Chodím za pacienty, kteří o návštěvu kaplana požádají. Z doby svého působení v pastoraci mám také osobní kontakty s aktivními farníky i kněžími, kteří se mi ozvou, když mají v nemocnici svého farníka, podobně i z některých domovů pro seniory. Za některým mě pošlou sestřičky či lékaři a k někomu jdu na prosbu někoho z členů rodiny. Občas se zapovídám s dalšími lidmi na pokoji, i když jsem původně šel jen za jedním. Nejčastěji navštěvuji pacienty na oddělení následné péče – ti obvykle leží v nemocnici nejdéle...

Spíše naslouchám, snažím se ptát na pěkné vzpomínky a pozitivní záležitosti. Někdy pomáhám v kontaktu s rodinou, vyřizuji pozdravy, pomohu zatelefonovat atd. Setkávám se i s personálem, ptám se, jak to dnes jde. Během oběda nebo kafepauzy probereme se sanitáři i sestrami ledačos.

Co je podle Vás na práci kaplana nejdůležitější?

Posláním kaplana je hlavně umět naslouchat. Lidé si potřebují utřídit myšlenky, a to se jim nejlépe podaří, pokud o tom mohou s někým mluvit, s někým, kdo jim naslouchá a má na ně čas. A právě v tom jim mohu být nápomocný.

Řada nevěřících (nebo nekřesťanů) se ostýchá kaplana pozvat – myslí si, že sloužíte jen katolíkům.

Ostýchají se ozvat i věřící: „Nechci nikoho obtěžovat“. Často se mi stane, že i člověk, kterého znám a už jsem s ním v nemoc-

nici opakovaně mluvil, se při další hospitalizaci neozve. Mrzí mě to, přitom třeba chodím za někým do sousedního pokoje a nebyl by to pro mne problém. Pacientů se na začátku rozhovoru na víru neptám, ale často o ní začnou mluvit sami. Když si přejí společnou modlitbu či přinesení eucharistie, rád jim vyhovím. Když si přejí přijmout další svátosti, domluvím to. Když se pacient označí za nevěřícího, respektuji to a mluvíme o tom, co je pro něj důležité. Těžko rozdělovat lidi na věřící a nevěřící, ale rozhorů s těmi, kteří do kostela nechodí, je nejvíc.

O čem se lidé třeba chtějí bavit?

Hovoříme o tom, co pacienta zajímá, nejčastěji je to rodina (babičky se rády chlubí vnoučaty) a vztahy v rodinách (pokud moc nefungují), také obtíže, které přináší nemoc. Někdy jsou to koníčky (auta, cestování, zahrada, historie atd.), současné dění (ale politiku se snažím vynechávat), v poslední době je důležitým tématem koronavirus. Někdy pomáhá rozběhnout povídání dotaz na to, odkud pacient je. Máme se ženou projít celý okres, a tak zmínka o kostelíku, kapli či jiné pamětihodnosti v místě bydliště je dobrým začátkem. Tématem je také smrt – zvláště pokud zemřel manžel/manželka nebo pokud bohužel přišli o dítě. Někdy také zažijí smrt pacienta na pokoji, a to není lehký zážitek. Občas se mne vyptávají, co jsem zač, jak to, že jsem duchovní a mám rodinu, kdo je to jáhen a jestli jsem katolík. Snažím se začínat pozitivní témata: jaké dělají pokroky, na co se těší, až se dostanou domů a kdo jim bude pomáhat.

Je obecně nějaký rozdíl v tématech, která řeší věřící a nevěřící?

Moc ne. Protože mluví s většinou s lidmi, kteří toho hodně prožili, poslouchám vzpomínání, které někdy přechází do bilanco-

vání. Většina lidí potřebuje mít pocit, že prožili dobrý život, že jejich život měl smysl – věřící i nevěřící. Ale přeci jen ta naděje na věčný život je pro věřící oporou. Ovšem těžko rozlišovat věřící a nevěřící – většina lidí nějak věří, tak trochu po svém.

Ovlivňuje témata rozhovorů také zdravotní stav pacientů? (někdo je v nemocnici s prkotinou na pár dnů, někdo má velmi špatnou prognózu).

Samozřejmě, nemoc je časté téma hovoru. Co se jim přihodilo, proč přijeli do nemocnice, kdy bude kontrola, jaký drobný pokrok udělali – nebo zklamání z toho, že se to pořád ne a ne zlepšit. Také otázka „za co mne Bůh trestá, že jsem onemocněla“ je docela častá.

Řešíte duchovní témata i se zdravotníky?

Tu a tam. S kolegy, se kterými se vidím, často probíráme spíše obtíže v práci. Dobrou příležitostí je „kafepauza“. Občas se podaří s někým z věřících pracovníků se pomodlit za nemocnici.

V době zákazu návštěv jste pro pacienty jediným, s kým se mohou – kromě zdravotníků – osobně setkat. Změnila se v COVIDOVÉ době témata rozhovorů?

Přibýlo téma koronaviru, proč epidemie přišla a jestli skončí. Zvláště na pokojích, kde mají zapnutou televizi a stále slyší o koronaviru, se snažím připomínat, že existují i jiné věci – jejich děti (vnoučata) rostou, květiny kvetou, ovoce zraje, sluníčko svítí a ptáci zpívají. Nemožnost návštěv příbuzných je pro mnohé sklíčující, proto jsou rádi za normální lidské popovídání.

Co Vám ve Vaší službě dělá největší radost?

Když se ozývají bývalí pacienti a vyprávějí do telefonu, že se jim dobře daří.

Ptal se Petr Samec

Nemocniční kaplan očima sestřičky Ivany Vaňkové: Jak dlouho pracujete v táborské nemocnici?

Do táborské nemocnice jsem nastoupila po osmi letech na mateřské dovolené a jsem zde bezmála dvacet let, z toho 18 let na následné péči. Před tím jsme pracovala na interním oddělení.

V čem Vy osobně vidíte hlavní přínosy či smysl práce nemocničního kaplana pro pacienty?

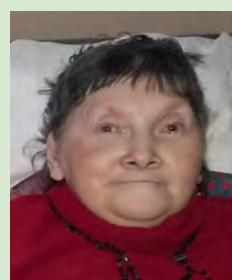
Nemocniční kaplan je člověk, který má na pacienta čas. Je vzdělaný, duchovně založený, připravený naslouchat. Není to kněz nějaké církve, ale člověk, který umí odpovědět každému.

Může kaplan nějak pomáhat zdravotníkům při jejich práci?

U nás na následné péči nám Václav pomáhá velmi ochotně: když je potřeba, tak dá pacientovi napít, pomůže s jídlem, vezme ho ven atd.

Zvýšil se zájem pacientů o služby kaplana během covidové epidemie?

To je spíš otázka pro Václava, ale na našem oddělení byl zájem o kaplana vždy velký.

Osobní zkušenost paní Marie Sedloňové, pacientky:

„V roce 2019 jsem tři měsíce byla hospitalizována v Nemocnici Tábor a seznámila jsem se s panem Mgr. Mikulou, nemocničním kaplanem. Tehdy přišel navštívit paní, která se mnou ležela na pokoji a dali jsme se do hovoru.

Zpočátku za mnou chodil ve volných chvílích a povídal si se mnou. A 4. června 2019 se mně ujal: začal mi pomáhat na vozíček a jezdil se mnou na procházky po areálu nemocnice. Zároveň mi pomáhal s nákupy v kantýně a vozil mě i za manželem, který to dobrou ležel na jiném oddělení. Prostě mi tehdy neskutečně pomáhal. S kaplanem Mikulou jsme se brzy i s manželem skamarádili. Od té doby jsme s ním v telefonickém kontaktu. Občas k nám pan kaplan chodívá i na návštěvy: povídáme si o věcech vážných i veselých a on nám tím stále zpřiměňuje život. Jsme rádi, že jsme se s takovým člověkem mohli seznámit a skamarádit.“

Příběh jednoho dopisu z prosince 1935 a spišský biskup Ján Vojaššák

28. ledna tohoto roku proběhla na pražském arcibiskupství konference „Dr. Jan Jiří Rückl, život a doba“ (viz. Setkání 03/2021). Protože pocházím ze Slovenska a několik let jsem jako seminarista pobýval na Spišské Kapitule, byl jsem osloven panem JUDr. Janem Kotousem, abych přednesl krátký příspěvek k vztahům Dr. J. J. Rückla v roce 1935 se slovenskými katolickými kruhy.

Rok 1935 byl v dějinách první ČSR poměrně zlomový: v květnu se konaly parlamentní volby a v prosinci prezidentské. Katolíci si velkou zásluhou J. J. Rückla mohli v červnu dopřát mohutný katolický sjezd v Praze a také na jiných místech republiky, ale i mezinárodní kongres katolického sdružení studentstva Pax Romana v Praze a Bratislavě. Prvním dokumentem, který se mi dostal do ruky, byl poměrně krátký, avšak zajímavý „tajný“ list, který Rückl napsal z pověření apoštolské nunciatury v Praze spišskému biskupu Vojaššákovi v naléhavé věci jeho osobní přimluvy u Mons. Andreje Hlinky, předsedy Slovenské ľudové strany a vůdce slovenského národa:

„Vaše Excellence, nejdůstojnější pane!

Jeho Excellence Nejdůstojnější pán Nuncius má značné starosti, co se týče vývoje situace u nás. Se stanoviska zachování zájmu katolické Církve považuje Voršilská ulice za více než žádoucí, aby příští prezidentská volba, ke které má dojít ve středu, byla zaručena pro Dra Beneše.

Apoštolské nunciatury by bylo velmi příjemno, kdyby Vaše Excellence v tom smyslu ráčila se též u pana preláta Hlinky přimluvit a naznačiti mu, jaký interest má Voršilská ulice na stabilitě poměrů u nás a na zdárném vývoji pro budoucnost.

Biskupská mitra Jána Vojaššáka – dar slovenských žen k biskupskému svěcení;
Foto: archiv autora

Portrét biskupa Jána Vojaššáka ve spišské biskupské rezidenci.

Byli bychom Vaší Excellenci velice povděční, kdyby tuto důvěrnou intervenci laskavě provedla co možno nejrychleji, ježto ve středu má již dojít k prezidentské volbě a proto asi pan prelát bude od pondělka ráno již dlíti v Praze. Bylo by proto velmi cenné, kdyby Vaše Excellence svůj dopis laskavě ráčila adresovati Monsignoru Hlinkovi do Poslanecké sněmovny v Praze, aby jej včas zastihl.

*Děkujeme Vaší Excellenci již předem a v nehlubší úctě jsem Vaší Excellenci
v Kristu Pánu vždy celé oddaný ctitel*

J.J. Rückl.“

List byl datován těsně před volbou prezidenta ČSR, 13.12.1935 v hotelu Alcron v Praze a do dnešních dní se nám uchoval v archivu Masarykova ústavu AV ČR ve fondu E. Beneše.

Jméno spišského biskupa Vojaššáka je většině lidí neznámé, i když se jedná o významnou katolickou osobnost. Právě letos v lednu, v čase konání konference, si mnozí, zvláště na Slovensku, připomněli 70 let od procesu s biskupy J. Vojaššákem, M. Buzalkou a P. P. Gojdičem (15.1.1951 v Bratislavě). V únoru tohoto roku také uběhlo 100 let od svěcení prvních sloven-

Pohled na Kněžský seminář biskupa Jána Vojaššáka (vpravo) a učitelský ústav (vlevo)
na Spišské Kapitule – díla biskupa J. Vojaššáka; Foto: archiv autora

ských biskupů v nové ČSR: M. Blahu, K. Kmetka a J. Vojtaššáka v Nitře (13.2.1921). Biskup Vojtaššák je tak jediný, kdo je zmíněn v obou případech, ve kterých si uvědomujeme, co znamená pro duchovního, že je *alter Christus* – druhý Kristus. V životě tohoto biskupa tak zaznívá nejen: „*Hosana!*“, ale také „*Ukřižuj ho!*“. Kdo byl tento svědek živé víry a následovník Krista, jenž otiskl Jeho tvář do svého života?

Biskup Vojtaššák se narodil 14.11.1877 na Oravě v obci Záakamenné-Klin. Po gymnaziálních studiích v Trstené a Ružomberku pokračuje po roce 1895 v kněžském semináři na Spišské Kapitule a 1901 je vysvěcen na kněze. Po mnoha kaplanských místech (neboť byl často překládán svým biskupem A. Párwym) je od roku 1911 farářem ve Veličnej a od 1919 ředitelem úřadu biskupské kanceláře a rektorem kněžského semináře. Koncem roku 1920 je zveřejněno jeho jmenování spišským biskupem a 13.2.1921 je v Nitře vysvěcen.

Během svého působení v úřadu sídelního biskupa i přes složitost dějinných událostí – problémy první republiky, hospodářská krize, slovenský stát, druhá světová vojna a po ní bolševizace společnosti – se snažil naplňovat úkol, který mu svěřil Kristus. V diecézi bylo za jeho působení postaveno 49 škol, 16 kostelů, 17 farních budov, 9 kulturních domů a také nové budovy pro učitelský ústav na Spišské Kapitule, kde byl navíc přestavěn kněžský seminář. Kromě toho byl předsedou ústřední charity v Bratislavě, díky čemuž byly postaveny charitní domy v Bratislavě a Dolním Smokovci. Již v roce 1919 založil ženský učitelský ústav v Levoči a později pro něj dal postavit novou budovu. Během svého působení ve funkci člena a podpředsedy státní rady Slovenské republiky v letech 1940–1945 se všemi možnými prostředky podílel na záchraně Židů před deportacemi a připisuje se mu také zásluha na jejich zastavení. Po II. světové válce v roce 1945 poprvé poznává na sedm měsíců, jaký je život za mřížemi, když je vězněn a vyšetřován. V daleko represivnějším až nelidském přístupu k jeho osobě, již ve značně pokročilém věku, pokračuje jeho křížová cesta po jeho zatčení v roce 1950 a pokračuje po jeho odsouzení (15.1.1951) na 24 let ve vězeních v Bratislavě, Valdicích, Leopoldově, Ilavě, Paběnicích, Žilině a v Praze na Pankráci. V roce 1956 je mu přerušena trest a pod dohledem StB je umístěn do charitního domova v Děčíně. Už v roce 1958 je opět ve vězení, a to až do udělení milosti 6.10.1963. Domů na Oravu se však vrátit nesměl – komunistický režim se ho obával – a byl mu přikázán pobyt v charitním domově v Senohrabech, kde žil až do své smrti. Zemřel 4.8.1965 v Říčanech u Prahy.

Tento muž byl odchovancem Mons. A. Hlinky, který o něm prohlásil, že jej bude navždy nosit ve svém srdci. Právě jeho blízkost k čelné osobnosti prvorepublikové ČSR Mons. A. Hlinkovi byla pořítkem, kvůli kterému Dr. J. J. Rückl napsal list, ve kterém prosí o přímluvu, aby se A. Hlinka a díky němu i poslanci SLS přidali k těm, kdo budou volit v prezidentské volbě 18.12.1935 Dr. Edvarda Beneše. Nevíme, co se stalo a jak bylo dál naloženo v politických kuloárech s touto prosbou. Jedno je však zřejmé, a to, že se 18.12.1935 Dr. E. Beneš stal druhým prezidentem ČSR a to i díky hlasům SLS. Biskup Vojtaššák byl věrným synem Církve i národa, z něhož vzešel, a snažil se za všech okolností plnit Boží vůli. V současnosti probíhá římská fáze beatifikace Služebníka Božího biskupa Jána Vojtaššáka.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Postní duchovní obnova online

O víkend 19. a 20. února jsme prožili postní duchovní obnovu online s P. Martinem Sedloněm, OMI. Již v půl osmé večer se někteří z nás nedočkavě připojili na zoom a v osm jsme v počtu skoro 30 účastníků začali. S otcem Martinem jsme začali modlitbou se čtením Prologu sv. apoštola Jana.

Foto: archiv OMI

Jak nás otec Martin na začátku upozornil, obnova by neměla skončit poslední etapou v sobotu, ale měla by pokračovat dál. K přednášce použil knížečku od známého německého benediktinského mnicha Anselma Grūna s názvem Biblické obrazy o vykoupení. Anselm Grün píše, že lidé se často ptají: „*Kde a jak můžeme dnes vykoupění zažít?*“ Dosti často podobné otázky doprovází zjištění, že vtělení Ježíše Krista náš svět neproměnilo. Lidé také dost často v sobě touhu po vykoupění nepocítují.

Nacházíme se v postní době a směřujeme k Velikonocům, tedy k vykoupění. Termín vykoupění je možné vysvětlit třemi prohlubujícími způsoby. Zprvu jde o vykoupění z otroctví či z vězení, nejde zde ale v podstatě mluvit o vnitřní změně. Druhý příráměr nám představuje vykoupění, kdy je někdo nevléčitelně, nebo velmi těžce vyléčitelně nemocný a existuje jeden lék, na který ale nemá peníze. Tu se vyskytne někdo, kdo nemocného vykoupí tím, že mu zprostředkuje vyléčení, proměnu. Nemocný také musí lék nějak správně přijmout. Při třetím přirovnání otec Martin vycházel z textu 2. Vatikánského koncilu, z konstituce *Gaudium et spes*, která se zabývala tím, co je smyslem, posláním církve v dnešním světě. „*Otec chce, abychom ve všech lidech viděli a účinně slovem i skutkem milovali Krista jako bratra, vydávali tak svědectví Pravdě a zprostředkovali tajemství lásky nebeského Otce druhým. Tím povzbudíme lidi na celé zemi k živé naději, která je darem Ducha Svatého, aby nakonec byli přijati do míru a nejvyšší blaženosti, do vlasti, která se skví slávou Páně.*“ (93. článek) Vykoupění je pak tedy něco, co umožňuje tuto zkušenost lásky nebeského Otce.

Anselm Grün říká, že každý evangelista, potažmo i svatý Pavel nebo list Židům, zprostředkovává Krista jako vykupujícího člověka z nějaké oblasti zajetí, z nějaké nemoci nebo zablokování toho, by člověk tu zkušenost lásky nebeského Otce udělal. Ono to totiž hezky zní, ale není jednoduché, aby člověk uvěřil, že je milován Bohem.

Bylo velmi příjemné se se všemi takto při duchovní obnově setkat. Moc děkujeme otci Martinovi za jeho čas a milá povzbuzující slova.

Diecézní centrum pro katechezi

Umělecké předměty našich farností v Alšově Jihočeské galerii

Alšova jihočeská galerie (dále jen AJG) patří v regionu jižních Čech mezi nejdůležitější kulturní instituce, jejíž výstavy bývají velmi inspirativními počiny. S pobočkami této galerie se můžeme setkat nejen v Hluboké nad Vltavou, ale také v Bechyni a v Českých Budějovicích.

Madona Rudolfová; Foto: archiv BCB

Madona z Kájova; Foto: archiv BCB

Socha Ukřižování; Foto: archiv BCB

Hlavní doménou AJG je prezentace moderního a postmoderního umění. Sběratelské zaměření galerie bylo tímto směrem cíleno již od jejího založení v roce 1951. Díky tomu se zde můžeme setkat s největšími skvosty 20. století, které charakterizují mnoho výtvarných proudů českého prostředí. Postmoderní a současné umění je ve stálé expozici AJG umístěno v těsné blízkosti starého umění. A právě v části sbírek věnované středověku se nachází množství sakrálních uměleckých předmětů, pocházejících původně z farností na území dnešní Česko-budějovické diecéze.

Mezi nejzajímavější díla, která jsou do AJG zapůjčena z našich farností, je řazena **Madona Rudolfová**, jejíž originál již mnoho let zdobí stálou expozici v jízdárně hlubockého zámku. Vznik této vzácné sochy spadá do období kolem roku 1300. K této skulptuře se váže řada zajímavostí. Umělecká forma sochy v téměř životní velikosti nese znaky vrcholné francouzské tvorby, která byla do jihočeského prostředí zprostředkována přes německou sasko-durynskou oblast. Vrchní partie hlavy nesou do hmoty zřetelně patrný zářez, který naznačuje chybějící korunu. Socha Panny Marie totiž byla historicky v důsledku mariánského katolického kultu doplněna o korunu, která ale byla v minulosti nenávratně ztracena. Asi nejzajímavějším aspektem této sochy je však její historie. Zřejmě byla pořízena nejspíše pro některý – a nám dodnes neznámý – kostel v Českých Budějovicích a původně protestantský rudolfovský chrám ji s velkou pravděpodobností získal až během rekatalizace v 17. století. Otázkou stále zůstává, zda tato madona

byla spíše ozdobou dnešní budějovické katedrály, nebo bývalého dominikánského kláštera. V současnosti se v kostele sv. Víta v Rudolfově nachází kopie této zajímavé sochy. Náročný milovník památek si tak může užít jak blízký pohled na tuto polychromovanou gotickou dřevořezbu v prostorách galerie, tak autentický zážitek z jejího začlenění v historickém sakrálním interiéru. Kopie a originál dělí vzdušnou čarou pouhých 10 kilometrů.

Velice impozantním exponátem expozice středověkého umění AJG je socha **Ukřižování** z bývalého dominikánského kláštera v Českých Budějovicích. Pochází z dílny Mistra oplakávání ze Žebráka z období kolem roku 1520. Její původní místo bylo v křížové chodbě zmíněného kláštera. Zajímavostí je, že v prostoru křížové chodby můžeme vidět i dvojici vyobrazení ukřižování v historické freskové výzdobě. Popisovaná socha možná až příliš naturalisticky vyjadřuje utrpení, které je umocněno otevřenými ústy a takřka „hovořícím“ pohledem Ježíše Krista. Dokonalost řezbářské práce doslova nutí diváka k zamyšlení nad tímto utrpením. Umělecký projev dává pocit, jako by socha byla živoucím objektem a nikoliv výsledkem mistrné řezbářské práce, která svou dokonalostí oslovuje diváky již po staletí.

Další zajímavou sochou je **Madona z Kájova**, která byla původně součástí kaple sv. Jana Nepomuckého v kájovském kostele Nanebevzetí Panny Marie. Kaple má oltářní výzdobu datovanou před rokem 1706 s pozdějšími úpravami. Madona z Kájova pochází z období kolem roku 1440, tedy je vytvořena

v takzvaném gotickém krásném slohu. Její hlava nese podobné známky zářezu od dodatečného korunování, stejně jako tomu je u výše zmiňované Madony Rudolfové. Proměnná stálá expozice v jízdárně zámku Hluboká nad Vltavou obsahuje množství dalších uměleckých děl z naší diecéze. Přestože jim nebyl věnován prostor v tomto článku, neznamená to, že by se jednalo o bezvýznamné sbírkové

předměty. Expozice Alšovy jihočeské galerie zasahují do mnoha epoch výtvarného umění a jsou rozhodně zajímavým cílem jak pro náročného znalce umění, tak pro návštěvníka teprve hledajícího krásu historických sbírkových předmětů.

PhDr. Jiří Vácha, Ph.D.,
vedoucí památkového oddělení BCB

Některé akce v postní době

Pastorační středisko spolu s vikariátními zástupci připravilo aktivity, díky nimž mohli jednotlivci aktivněji a duchovněji prožít postní dobu a také mohly být využity ve farnostech.

Na **YouTubeProlidi.online** se vždy v sobotu objevila nová **Postní výzva pro děti**. Video postupně připravovala Petra Pleťánková z Diecézního centra mládeže spolu s mládeží a s jednou rodinou. Děti se seznamovaly s jednotlivými ctnostmi jako pracovitost, upřímnost, zájem o druhé, slušnost. Video ale doprovázela Zelený čtvrtek, Velký pátek i Bílou sobotu a slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Postním výzvám předcházela Popeleční středa, na kterou DCM spolu s otcem Tomášem van Zavrelem připravilo bohoslužbu, která byla také vysílána online. Při ní si dvě děti Matouš a Adélka, které doprovázely i při videích Postní výzvy, vybraly předsevzetí na postní dobu, v čem se chtějí změnit, a tak jak to známe i my všichni, někdy se to moc nedařilo, ale jednotlivé výzvy jim pomáhaly v předsevzetí vytrvat.

Nejen mládež a dospělí se opět mohli nechat povzbudit otcem Rafaellem Kacou v pořadu **40/40 – 40 sekund po dobu 40 dní postu**. Otec Rafael Kaca si každý den připravil 40 sekund povzbuzujících slov, která vycházela z liturgických čtení, např. na středu 10. 3. jsme mohli při mši slyšet žalm 147: „Jeruzaléme, oslavuj Hospodina, chval svého Boha, Sione.“ Otec Rafal, který stál před svatostánkem, nás nabádal, abychom svěřovali své problémy Ježíši. Někdy se v životě stane, že je nám těžko, jsme smutní, máme nějaký problém, bojíme se o někoho, máme strach o budoucnost, ale najednou slyšíme „Oslavuj Hospodina, chval svého Boha“ a otec Rafal ukazoval na svatostánek a říkal: „Tady je náš život, tady je naše budoucnost, tam je sám Bůh, tam čeká na nás Ježíš Kristus, tak každý problém mu můžeme svěřit, protože On to promění...“

V **Postní modlitbě žalmů** nás otec Tomas van Zavrel pozval do své soukromé modlitby. Spolu s ním jsme mohli rozjímat nad žalmy vzatými z mešních textů. Např. text 1. žalmu nás inspiruje k chvále Boží, k vděčnosti Bohu a k přímělné modlitbě, žalm 17. nás zase inspiruje k chvále Boží, k vděčnosti Bohu a k přímělné modlitbě. Tato nabídka byla pro ty, kdo se chtěli v postní době intenzivněji věnovat modlitbě žalmů a zde mohli najít inspiraci v modlitbě, v přímělných.

Na webu Pastoračního střediska **Prolidi.online** jste mohli na-

jít i další nabízené aktivity, jednou z nich byl **Průvodce postní dobou pro děti** od Mgr. Markéty Grillové. Markéta Grillová ze Lhenic (vikariát Prachatic) vytváří již od Dušiček loňského roku interaktivní průvodce pro děti, které se mohou rozmístit někde v přírodě či v obci a přečíst si je tak mohou i dospělí při svých procházkách. Jelikož se s nimi vždy s ostatními podělí, jsou takové listy rozmístěny i na jiných místech naší diecéze, jak o tom svědčí s radostí přeposlaný text z Chraštic z vikariátu Písek (jména byla vynechána):

Dobrý den p. starostko a celé zastupitelstvo, chodíme s p. ... na procházky k lesu i ke Svojšicím. Mile nás překvapilo, jak podél cesty k lesu jsou pověšeny informace o Masopustu i recept na koblihy i skrývačky. Je to vtipné, poučné a zpestří to procházku. Chceme vám za to poděkovat a těšíme se na další nové informace. S pozdravem pisatelky...

Uvedené cestičky lze použít i doma v rodinách, a tak na našem webu můžete najít i velikonoční cestičku, kterou můžete využít pro své děti a vnoučata.

Na **YouTubeProlidi.online** i na webu **Prolidi.online** najdete nabídku na prožívání Velikonoc, zpětně se budete moci podívat i na výše popisované aktivity a další.

Za Pastorační středisko Iva Hojková

PODĚKOVÁNÍ za Sbíрку na Charitu

V neděli 20. prosince 2020 proběhla při bohoslužbách v celé českobudějovické diecézi každoroční sbírka na diecézní Charitu. K 1. březnu 2021 bylo na účet Diecézní charity Č. Budějovice zasláno 414 292 Kč. Chtěli bychom upřímně poděkovat za spolupráci Vám všem: duchovním správcům farností, přátelům i podporovatelům charitního díla za to, že přispíváte svou službou, modlitbami, finančními či jinými dary i v této nelehké době. Vaší podpory si nesmírně vážíme. Vnímáme ji jako velký projev důvěry v Charitu i její službu potřebným a je pro nás velkým závazkem.

Za Diecézní charitu České Budějovice
Jiří Kohout, ředitel DCHCB
P. Stanislav Brožka, prezident DCHCB

Netradiční Tříkrálová sbírka přinesla přes 3,7 milionu korun. Děkujeme!

Příspěvky v pokladničkách Tříkrálové sbírky jsou sečteny. Do 884 pokladniček rozmístěných po celé českobudějovické diecézi lidé darovali celkem 3 057 191 Kč, dalších skoro 700 tisíc Kč zatím přinesla online koleda.

V porovnání s loňským rokem, kdy se celkový součet vyšplhal na rekordní hranici 8,5 milionu Kč, je letošní výtěžek Tříkrálové sbírky na území českobudějovické diecéze (tj. celý Jihočeský kraj, část Kraje Vysočina a část Plzeňského kraje) ani ne poloviční. I tak výsledek předčil všechna očekávání. Kvůli epidemiologické situaci se totiž letos tradiční koledování muselo obejít bez hlavních aktérů – koledníků v ulicích.

„Ještě v prosinci, kdy jsme věřili, že koledníci budou moci vyrazit do ulic, se v městech a obcích na území českobudějovické diecéze zapečetilo celkem 1 445 kasiček. Z toho se 884 pokladniček, nejen díky aktivitě asistentů sbírky, nakonec podařilo umístit jako tzv. statické. Lidé na ně velmi pozitivně zareagovali – v průměru každá takto použitá kasička obsahovala 3 a půl tisíce Kč,” uvádí Marie Vaňo, diecézní koordinátorka Tříkrálové sbírky.

Již 25. ledna se začaly na obecních a městských úřadech rozpečetovat a sčítat první pokladničky. Tentokrát tento proces trval déle, jelikož na několika místech rychlé sečtení komplikovala karanténa pracovníků úřadů, místních koordinátorů či asistentů sbírky.

Dárci si našli cestu také k nové online podobě Tříkrálové sbírky. Do online kasičky na webové stránce **www.trikralovasbirka.cz** Charitám a farnostem v rámci Diecézní charity České Budějovice k 10. březnu přispěli 693 794 Kč.

V mnoha obcích pomohla s informováním o jiném koledování také místní média a nejrůznější komunikační prostředky. Třeba v Libníči u Českých Budějovic opakovaně pouštěli do místního rozhlasu koledu a upozorňovali občany, kde a kdy bude k zastížení dobrovolníků s kasičkou. Farní charita Tábor připravila pak pro bezmála devatenáct tisíc domácností na Táborsku speciální pohlednice s tříkrálovým požehnáním a informace-

Rozpečetování a sčítání pokladniček v Trhových Svinech.

mi o online koledě. *„Od lidí máme pozitivní a milou zpětnou vazbu. Na koledování se velmi těšili. Jsme rádi, že je alespoň tato podoba požehnání potěšila,”* zmínil Miroslav Petrášek, ředitel Farní Charity Tábor. Příznivé ohlasy tábořské akce se odrazily také na výsledcích jejich online koledy.

I přes to, že koledníci nemohli vyrazit do ulic, koleda na řadě míst zazněla – nesla se z obývacích pokojů, mateřských škol či zahrad, někde symbolicky koledníci procházeli obcí, ovšem bez pokladničky a kontaktu s lidmi z domácností. Do natočení videa s virtuální koledou se pustili králové třeba ve Veselí nad

Tříkrálovou pokladničkou bylo možné najít i na vrcholu Křemešník na Pelhřimovsku; Foto: archiv OCH Pelhřimov

Statické kasičky byly umístěny také v některých firmách; Foto: Iva Hojková

Lužnicí, v Suchdole nad Lužnicí, Boršově nad Vltavou, Nových Hradech, Katovicích nebo v Pelhřimově. Vzhledem k epidemiologické situaci se neuskutečnily ani každoroční doprovodné akce. Pelhřimovská Charita místo tradičního Tříkrálového pochodu na Křemešník vybídla lidi, aby se na výšlap vydali individuálně. Pokladnička na ně čekala připravená na samém vrcholu v okénku hotelu Křemešník.

„Chtěl bych upřímně poděkovat všem dárcům, kteří si vyhledali statickou kasičku a vložili do ní svůj příspěvek. Nezastupitelnou zásluhu na tomto výsledku mají koordinátoři a dobrovolníci, kteří se rychle adaptovali na jinou, netradiční podobu sbírky. Velké poděkování si zaslouží také úřady, obchody, výdejová okénka, lékárny, nemocnice, firmy a další instituce, které ochotně umožnily zapojeným Charitám a farnostem umístit ve svých provozech tříkrálovou statickou kasičku nebo se zapojili do sdílení odkazu na online koledu,“ děkuje za důvěru Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice.

Kde bude sbírka pomáhat

Díky darům bude moci Charita lépe pomáhat lidem, kteří se ocitli v nouzi nebo na okraji, často v situaci, ze které si sami pomoci neumějí. Diecézní charita České Budějovice plánuje z výtěžku sbírky zařídit krizové bydlení, které by mělo dočasně sloužit jednotlivcům i rodinám v situaci, kdy se náhle a nečekaně ocitnou bez přístřeší (např. živelná pohroma, havárie, domácí násilí aj.). Městská charita České Budějovice chce z darů mj. posílit provoz žádané pečovatelské služby a domácí zdravotní a hospicové péče, ve Farní charitě Tábor se sbírka bude podílet na rozvoji místního Dobrovolnického centra a napomůže také rozšíření o nové sociálních služby pro osoby bez domova. Oblastní Charita Třeboň finance použije na nové zázemí a činnost občanské poradny, která lidem pomáhá při řešení obtížných životních situací. Dále dárce podpoří provoz azylového Domu sv. Petra pro muže v Záblatí a Domova sv. Dominika Savia pro matky s dětmi při Farní charitě Prachatice nebo Domov sv. Alžběty pro matku a dítě Farní charity Veselíčko. Sbírka napomáhá nejen rozvoji charitních služeb a jejich prostřednictvím i tisícům lidem, ale také konkrétním potřebným rodinám v sociální i hmotné nouzi, kterým pomáhá zajistit léčbu či speciální pomůcky.

Děkujeme Vám všem, kteří i v těchto časech myslíte na ostatní!

Diecézní charita České Budějovice

Až do 30. dubna 2021 je možné přispívat do ONLINE koledy na www.trikralovasbirka.cz nebo na sbírkový účet 66008822/0800 s variabilním symbolem konkrétní Charity či farnosti, jejichž seznam naleznete na www.dchcb.cz/trikralova-sbirka/.

Celoročně, jednorázově i trvale, lze Tříkrálovou sbírku podpořit také zasláním dárcovské SMS na číslo 87 777 ve tvaru: DMS KOLEDA 30 (dále 60 nebo 90), DMS TRV KOLEDA 30 (dále 60 nebo 90).

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice;
www.kna.cz www.ikarmel.cz

P. Radek Tichý

Breviář pro začátečníky a mírně pokročilé

Breviář – jinak také denní modlitba církve nebo liturgie hodin – je krásnou mozaikou, jejíž jednotlivé kamínky tvoří žalmy, písně, biblická čtení, orace, texty církevních otců, antifony a prosby. Vše je harmonicky uspořádáno podle denní doby, svátku a církevního období. Pro mnohé je ale breviář neproniknutelný rébus. *brožovaná, 80 stran, 119 Kč*

Elias Vella

Ahoj Ježíši, můžeme si popovídat?

Otec Elias Vella se pustil do odvážného experimentu. Jak by vypadalo setkání dnešních mladých lidí s Ježíšem? Jaká slova by volil Kristus tváří v tvář jejich životnímu příběhu? A jaké odpovědi by měl na složitější problémy dnešní doby? Variace na evangelium o cestě učedníků do Emauz (Lk 24,35–53) se odehrává v jedné běžné restauraci. Pět mladých lidí z různých koutů světa spolu mluví o svém životě, když tu si k jejich stolu přisedne neznámý muž s tričkem, na němž svítí nápis LÁSKA. Otevrou se mu a poznají v něm Ježíše? Svěří se mu se svými radostmi, bolestmi a zraněními? Dojde k proměně jejich srdcí a životů? Jedno je jisté: Ježíšovo slovo i podaná ruka platí. *brožovaná, 224 stran, 329 Kč*

Les Miller

Znamení a symboly katolické víry

Proč je nejznámějším křesťanským symbolem kříž? Jaký je rozdíl mezi křížem a krucifixem? Co představuje adventní věnec? Proč se na Zelený čtvrtek umývají některým lidem v kostele nohy? K čemu je růženec? A uctívají katolíci sochy? Tyto a podobné otázky si kladou lidé, kteří o křesťanství a katolické víře vědí málo, nebo se se světem křesťanských symbolů teprve začali seznamovat. Tato příručka jim dá spolehlivé odpovědi a také chuť pokračovat v poznávání dál. Knižku plnou ilustrativních fotografií a kreseb přivítají všichni, kteří chtějí obdarovat své známé základní literaturou o křesťanství. Vhodná bude pro účastníky kurzů Alfa, návštěvníky Nocí kostelů nebo pro seznámení s křesťanstvím na základních a středních školách. *brožovaná, 92 stran, 139 Kč*

Rok 2021 ve znamení tří jubileí

V roce 2021 se paralelně slaví Rok rodiny, Rok sv. Josefa a Rok sv. Ludmily.

Papež František v neděli o svátku Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa ohlásil významné téma roku 2021 Rok rodiny s názvem „**Rodina Amoris Laetitia**“. Svatý Otec tak učinil při modlitbě Angelus. Témata Roku rodiny se věnují úloze rodiny v církvi, podpoře párů na cestě k manželství a při obtížích partnerského života. Rok rodiny začal 19. března 2021 na slavnost svatého Josefa a vyvrcholil 26. června 2022 desátým Světovým setkáním rodin v Římě. Datum slavnosti sv. Josefa bylo zvoleno v souvislosti s pátým výročí zveřejnění apoštolské exhortace „*Amoris Laetitia*“. Odtud také titul tohoto zvláštního roku. K příležitosti 150. jubilea dekretu blahoslaveného papeže Pia IX. „*Quemadmodum Deus*“ o sv. Josefovi, patronu katolické církve, vyhlásil dne 8. prosince 2020 papež František Rok sv. Josefa. Chtěl tak zdůraznit důvěru celé církve v jedinečný patronát opatrovníka dítěte Ježíše. Před 150 lety bylo příčinou dekretu těžké a smutné dobové postavení církve pronásledované nepřáteli, dnes je doprovázeno celosvětovou pandemií COVID-19.

Pastorační středisko zahájilo sérii pěti podcastů

První z nich je na téma **výchova dětí ve víře** a reaguje na časté dotazy rodičů, jak v této sekularizované době vychovávat děti ve víře, když to slíbili při jejich křtu. Podcast se věnuje katolické morálce, psychologii dítěte, pedagogice, duchovnímu vedení dětí, různým podobám předávání víry apod. Druhý je na téma **vztahy mezi manželi** a v rodině a snaží se být nápomocný rodinám v oblasti harmonického soužití, mezilidských vztahů, řešení konfliktů, modlitby za jednotlivé členy rodiny apod. Dále brzy zahájíme **čtení na pokračování z knihy „Srdce táty“** od italského psychologa Oswaldo Poli o důležité roli otce ve výchově dětí a o mužském a ženském přístupu při výchově v rodině. Tomu se dnešní pedagogika pod vlivem genderové ideologie nevěnuje. Dále od slavnosti sv. Josefa nabízíme **čtení na pokračování krásné exhortace „Amoris Laetitia“**, která slaví své páté narozeniny a na kterou chce svatý Otec Rokem Rodiny znovu upozornit své věřící. Těší nás, že ve spolupráci s Radiem Proglas můžeme nabídnout **čtení na pokračování románu „Stín Otce“** od polského autora Jana Dobraczyrského, který velmi barvitým a autentickým jazykem přibližuje život sv. Josefa. Nahrávka pochází z dílny rádia Proglas z roku 2008, ale neztratila za ta léta na krásu.

Přáním svatého Otce je, aby se všichni věřící v Krista každý den inspirovali příkladem života sv. Josefa. Pro soukromou pobožnost jsme připravili **virtuální desátek sv. Josefa**. Těšit se můžete i na **dokument o sv. Josefovi a svaté Rodině** od otce Prof. PaedDr. Martina Weise, Th.D. Kromě toho otec Tomas připravuje **video-novénu k sv. Josefovi** obohacenou o katecheze o ctnostech a také **zpovědní zrcadlo pro chlapce**, které spatří světlo světa v průběhu výročního roku.

Všechny výše zmíněné produkce najdete v sekci Rok rodiny a sv. Josefa na domovské stránce YouTubeProlidi.online. Prošim sdílejte je se svými přáteli. Podcasty jsou většinou velmi

Série podcastů s četbou na pokračování k příležitosti Roku rodin

AMORIS LAETITIA

nízkoprahové a tedy přijatelné i pro hledající a vlažné křesťany. Pokud nám to epidemiologická situace dovolí, chtěli bychom uspořádat poutě za rodiny na různých poutních i dalších méně významných místech naší diecéze. Postupně Vás o tom budeme informovat.

Zvláštní dar odpustků

Papež nám nabízí odpustky, abychom modlitbami a dobrými skutky získali útěchu a ulehčení od těžkých lidských útrap, kterými je poznamenána naše doba. Apoštolská penitenciárie k tomu vydala dekret, kterým se uděluje **zvláštní dar odpustků**. Vysvětluje, že smyslem tohoto mimořádného roku je, aby v něm každý věřící mohl po příkladu tohoto světce denně upevňovat svůj život ve víře naplňováním Boží vůle. Během této doby je věřícím, kteří se zřeknou zalíbení v jakémkoli hříchu a budou se účastnit Roku svatého Josefa, umožněno získat mimořádné plnomocné odpustky, a to za obvyklých podmínek (svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysly Svatého otce). Dokument uvádí **13 způsobů, jak získat plnomocné odpustky**, a to 19. dne jakéhokoli měsíce nebo kteroukoli středu, což jsou dny zasvěcené památce svatého Josefa v latinské tradici. Odpustky lze získat využitím jakékoli z těchto příležitostí:

1. po dobu alespoň 30 minut rozjímat modlitbu Otce náš;
2. zúčastnit se alespoň jednodenní duchovní obnovy, jejíž součástí bude rozjímání o sv. Josefovi;
3. vykonat nějaký skutek tělesného nebo duchovního milosrdenství po příkladu sv. Josefa;
4. pomodlit se svatý růženec v rodině;
5. pomodlit se svatý růženec jako snoubenecký pár;
6. svěřit každodenně svoji práci pod ochranu svatého Josefa;
7. prosit o přimluvu sv. Josefa, aby našel práci ten, kdo ji hledá, a práce všech aby byla důstojná;
8. pomodlit se litanie nebo nějakou jinou modlitbu ke sv. Josefovi, a to za pronásledovanou církev a za úlevu všem křesťanům, kteří trpí jakoukoli formou pronásledování;
9. pomodlit se jakoukoli církví schválenou modlitbu či pobožnost ke cti svatého Josefa, např. „*K tobě, svatý Josefe*“ ve výroční dny 19. března a 1. května, na svátek Svaté rodiny.

Plnomocné odpustky mohou získat i nemocní, trpící a všichni, kdo nemohou opustit domov. Získají je, když se zřeknou zalíbení v jakémkoli hříchu a budou mít úmysl splnit tři obvyklé podmínky, i když to aktuálně není možné, pomodlí se doma či jinde, kde jsou nuceni pobývat, modlitbu ke cti sv. Josefa a s důvěrou nabídnou Bohu své bolesti a obtíže.

V neposlední řadě se koná **rok sv. Ludmily**, protože 16. září si připomeneme 1100 let od její mučednické smrti. **Pastorační středisko nabízí program pro děti i dospělé, který připomene sv. Ludmilu jako kněžnu, vychovatelku, babičku a patronku rodin.** Pokud to bude možné, máme v plánu také uskutečnit pout' na Hradiště Levý Hradec a do kostela sv. Ludmily v Praze. Aktuální informace budeme postupně zveřejňovat.

Pastorační středisko